

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«Τοῦ δέ Ἰησοῦ γεννηθέντος...» (Ματθ. 1, 1)

Πολλές γενιές περιμέναν τή γέννηση τοῦ Σωτήρα καί Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου. Δεκατέσσερες γενιές ἀπό τόν Ἀβραάμ μέχρι τό Δαβίδ. Ἄλλες τόσες ἀπό τό Δαβίδ μέχρι τήν ἐξορία τῶν Ἰουδαίων στή Βαβυλώνα.

Κι ἄλλες, πάλι, δεκατέσσερες ἀπό τήν ἐξορία αὐτή μέχρι τήν παραμονή πού γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς. Τόσοι ἄνθρωποι περιμέναν! Καί περιμέναν τόσα χρόνια!

Κάποτε «ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου». ἤρθε ἡ μέρα πού ὄρισε ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ. Καί τότε «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐ-

τοῦ». Τότε γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς. **Τοῦ δέ Ἰησοῦ γεννηθέντος...**

τος...» (Ματθ. 1, 1), σημειώνει ὁ ἱ. Εὐαγγελιστής Ματθαῖος. **Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος** ἔγραψε ἀργότερα: «Μέ τή γέννησή Του ὁ ἄσαρκος παίρνει σάρκα. Ὁ Λόγος ἐνώνεται μέ τήν ὕλη. Ὁ ἀόρατος γίνεται ὄρατος. Ἐκεῖνος τόν ὁποῖο δέν μπορούσε νά ἐγγίσει κανείς, μπορεῖ τώρα νά ψηλα-

φηθεῖ. Ὁ ἄχρονος ἀποκτᾶ ἀρχή. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱός ἀνθρώπου, γιά νά μᾶς χαρίσει τήν εὐτυχή ὕπαρξη, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε τήν ὕπαρξη. Ἦ, καλύτερα, γιά νά μᾶς ἐπαναφέρει, μέ τή σάρκωσή του, στήν εὐτυχή ὕπαρξη ἀπό τήν ὁποία εἴχαμε ἀπομακρυνθεῖ ἐξαιτίας τῆς κακίας μας».

Ἀλλά μέ τή γέννηση τοῦ Ἰησοῦ συνέβη τότε αὐτό πού ἐξακολουθεῖ νά συμβαίνει καί σήμερα. Καί θά συμβαίνει πάντοτε. **Ἄλλοι τότε δέχθηκαν τό Χριστό κι ἄλλοι τόν ἀπέρρι-**

ψαν. Ἄλλοι τὸν ἀγάπησαν κι ἄλλοι τὸν πολέμησαν. Ἄλλοι τοῦ πρόσφεραν δῶρα κι ἄλλοι τὸν καταδίωξαν.

* Οἱ Μάγοι:

Αὐτοὶ ἐκπροσωποῦν τὴν πρώτη κατηγορία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοί, οἱ Ἀνατολίτες ἀστρολόγοι. Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι. Ποθοῦσαν τὴ λύτρωση οἱ ἐκλεκτές αὐτές ψυχές τῆς Ἀνατολῆς καὶ περιέμεναν τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Θεὸς ἱκανοποίησε αὐτὸν τὸν εὐγενή πόθο τους. Στὴν ὥραία τους πορεία τοὺς ἔστειλε ἀσφαλὴ ὁδηγό. Τοὺς ἔστειλε τὸ λαμπρὸ ἄστρο, τὸ ὁποῖο «προῆγεν αὐτούς, ἕως ἐλθῶν, ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον» (Ματθ. 2, 9). Πήγαινε μπροστά ἀπ' αὐτούς, ὥσπου ἦλθε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὅπου ἦταν τὸ θεῖο παιδί.

Ἔτσι γίνεται πάντα μέ τίς καλές ψυχές, πού στή ζωὴ τους ἀναζητοῦν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Θεὸς στέλνει σ' αὐτές φωτισμένους ὁδηγούς, πού τίς ὁδηγοῦν κοντά Του.

Απὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα μυριάδες ψυχές, σ' ὅλη τὴ γῆ ἀγάπησαν καὶ ἀγαποῦν τὸ Χριστό. Μέ ὅλη τους τὴν καρδιά. Μέ ὅλη τους τὴν ψυχή. Καὶ τοῦ προσφέρουν, σάν δῶρα, τὴ λατρεία τους. Τὴν ἀφοσίωσή τους. Τὴν ὑποταγὴ τους. Καὶ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν τους. Ζοῦν καὶ πεθαίνουν γι' Αὐτόν. Μέ χαρὰ. Μέ ἐνθουσιασμό. Ὁ Μ. Ναπολέων πικραμένος βαθιὰ γιὰ τὴν ἐξορία του καὶ τὴ μοναξιά του, ἔγραφε: «Ὁ Ἰησοῦς θεμελίωσε αὐτοκρατορία στό θεμέλιο τῆς ἀγάπης καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὥρα χιλιάδες ἄνθρωποι θά ἐπιθυμοῦσαν νά πεθάνουν γι' Αὐτόν... Σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς Τὸν ἀγαποῦν, Τὸν λατρεύουν καὶ Τὸν δοξάζουν!»

* Ὁ Ἡρώδης:

Αὐτὸς ἐκπροσωπεῖ τὴ δεύτερη κατηγορία τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στό ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ τα-

ράσσουνται. Αντιδροῦν. Ἐπαναστατοῦν. Καί πολεμοῦν τόν Ἰησοῦ ἄλλοτε μέ τόν ἕνα τρόπο κι ἄλλοτε μέ τόν ἄλλο. Ἄλλοτε μέ τό σπαθί κι ἄλλοτε μέ τήν πένα. Ἄλλοτε μέ τό αἶμα κι ἄλλοτε μέ τή μελάνη, τά βιβλία.

Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εἶναι κακοί. Σάν τόν Ἡρώδη. Τρία παιδιά του ἔσφαξε ὁ Ἡρώδης. Δύο γυναῖκες του. Μιά πεθερά του. Τά 14.000 νήπια τῆς Βηθλεέμ. Καί πολλούς ἄλλους. Ὁ αὐτοκράτορας εἶπε γι' αὐτόν: «Προτιμότερο νά εἶσαι χοῖρος τοῦ Ἡρώδη παρά γιός του». Μαύρη ἦταν ἡ ψυχή τοῦ Ἡρώδη. Καί ἀνάλογο ἦταν καί τό τέλος του. Σκουλήκιασε ζωντανός καί πέθανε.

Παρόμοια κακία ἔχουν στήν καρδιά τους καί ὅλοι οἱ ἐχθροί τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτό καί τόν πολεμοῦν. Ἀλλά μπορεῖ τό ψέμα νά νικήσει τήν ἀλήθεια; Μπορεῖ τό σκοτάδι νά νικήσει τό φῶς;

Ἀδελφέ,

Πάντα θά ὑπάρχουν ἄνθρωποι σάν τόν Ἡρώδη, πού θά πολεμοῦν τόν Ἰησοῦ μας. Σὺ ὅμως ποτέ μὴν παύσεις νά εἶσαι ἕνας εὐλαβικός προσκυνητής Του. Σάν τούς Μάγους. Καί πρόσφερε πάντα στήν ἀγάπη Του τά καλύτερα δῶρα. Τή λατρεία σου. Τή σκέψη σου. Τή ζωή σου ὅλη. Καί θά εἶσαι εὐτυχής «τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος»!

Εὐχόμεστε στοὺς ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τό Θεῖο Παιδί τῆς Βηθλεέμ νά εὐλογεῖ τίς πορεῖες τῆς ζωῆς ὅλων μας καί νά τίς κατευθύνει πάντοτε σέ ἔργα ἀγάπης καί κάθε ἀρετῆς.

**ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ**

Ἀδελφότης «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

§10

Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

**«Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί μέ
έγκατέλιπες;» (Ματθ. 27, 46)**

Ὁ Ἰησοῦς καί κατά τό τρίτο ἔτος, τό τελευταῖο τῆς ἐπί γῆς παρουσίας του, ἐξακολουθεῖ νά εὐεργετῇ τόν κόσμο μέ τό θεῖο λόγο, τή διδαχή τῆς ἀγάπης, καί μέ τή θεραπεία κάθε ἀρρώστου. Ὅπως ἐπιγραμματικά σημειώνει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς στίς «ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ», «Ὁ Ἰησοῦς... **διήλθεν εὐεργετῶν*** καί ἰώμενος πάντας τούς καταδυναστευομένους ὑπό τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεός ἦν μετ' αὐτοῦ» (10, 38). Ὁ Ἰησοῦς περιόδευε καί πήγαινε ἀπό τόπο σέ τόπο εὐεργετώντας καί θεραπεύοντας ὄλους ὅσοι ἦταν δαιμονισμένοι καί κατατυραννοῦνταν ἀπό τό διάβολο. Καί ἔκανε τά ἀναρίθμητα καί ὑπερφυσικά αὐτά ἔργα, τά θαύματα, γιατί ὁ Θεός ἦταν μαζί του.

Ἄχ καί νά ἦταν καί ἡ δική μου, ἡ προσωπική μου ζωή, ὅλη ἡ ζωή μου, μιά εὐεργεσία στόν κάθε ἄνθρωπο, μέ τή χάριη τοῦ Θεοῦ! Μέ τή συνδρομή τοῦ Ἰησοῦ! Γιατί γνωρίζω τό λόγο του, ὅτι «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. 15, 5). Συχνά οἱ ἄνθρωποι πού συναντῶ στήν πορεία τῆς ζωῆς μου ἔχουν ἄλλος τή μιά καί ἄλλος τήν ἄλλη ἀνάγκη. Ἀνάγκη πού θά μπορούσα νά θεραπεύσω. Ὡ περιλημμένε μου Ἰησοῦ, κάνε ὥστε νά διέλθω καί ἐγώ τή ζωή μου «εὐεργετῶν»! Ὅπως Σύ. Ἄλλωστε Σύ εἶπες: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός» (Ἰωάν. 14, 6). Ὁδός γιά μένα. Ἀλλά ὁδός καί γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους πού σέ γνώρισαν, σέ πίστεψαν καί σέ ἀγάπησαν.

Ὁλος ὁ λαός, ἀπ' ὅποια περιοχὴ κι ἂν περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς, τόν «**συνέπνιγε**». Ἦταν τόσος ὁ συνωστισμός, πού καθιστοῦσε προβληματική τήν πορεία Του! Καί ὄλοι ἐκπλήσσονταν καί δόξαζαν τό Θεό διακηρύττοντας: «**Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν**» (Μάρκ. 2, 12). Ποτέ μέχρι τώρα δέν εἶδαμε κάτι τέτοιο, ἕνας παράλυτος μέ μιά καί μόνο προσταγή νά σηκώνεται ἀμέσως ὑγίης καί νά περπατᾷ.

Ἀκόμη καί αὐτοί οἱ ὑπέρετες-κατάσκοποι

τῶν τότε Ἀρχιερέων καί Φαρισαίων, τούς ὁποίους ἀπέστειλαν γιά νά συλλάβουν τόν Ἰησοῦ καί νά τόν ὀδηγήσουν μπροστά τους, ὄχι μόνο δέν τόλμησαν νά ἀπλώσουν τά χέρια τους πάνω του καί νά τόν συλλάβουν, ἀλλά γύρισαν στούς ἀρχιερεῖς καί Φαρισαίους ἀπρακτοί. Στήν ἐρώτησή τους, «**διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;**» (Ἰωάν. 7, 46), ὁμολόγησαν καί εἶπαν: «**Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος**» (Ἰωάν. 7, 46). Ποτέ ἄλλοτε μέχρι σήμερα δέν διδάξε ἄλλος ἄνθρωπος μέ τόση σοφία καί δύναμη καί χάριη μέ ὅση διδάσκει αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

Καί σάν νά μήν ἔφθανε ἡ συρροή τοῦ λαοῦ σέ κάθε περιοχὴ, πού αὐτό ἦταν κανόνας, ἔφθασε νά γίνεῖ τό ἴδιο καί σέ προάστιο τῆς Ἁγίας Πόλεως, στή Βηθανία, τήν ἡμέρα πού ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν περιοχὴ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γιά νά ἀναστήσει τόν νεκρό καί ἐνταφιασμένο φίλο του Λάζαρο. «Ἐγὼ οὐν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ ἐστὶ, **καί ἦλθον**» (Ἰωάν. 12, 9). Πότε τό ἔμαθε ὄλος ἐκεῖνος ὁ λαός, ὁ «ὄχλος», καί κατέφθασαν στή Βηθανία; Καί ὄχι μόνον ἦλθαν νά δοῦν τόν Ἰησοῦ, ἀλλά καί «πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες καί θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν, **ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν**». Μάλιστα «**τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀπήλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους καί εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς**» (Ἰωάν. 11, 45 καί 46). Μετά, λοιπόν, ἀπό τό θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Λαζάρου, πολλοὶ ἀπό τοὺς Ἰουδαίους, αὐτοὶ πού εἶχαν ἔλθει νά ἐπισκεφθοῦν τή Μαρία καί εἶχαν δεῖ μέ τά μάτια τους ὅσα θαυμαστά ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, **πίστεψαν σ' αὐτόν**.

Καί τό ἄλλο:

Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς πού βρέθηκαν ἐκεῖ, μοχθηροὶ καί ἄπιστοι, πού δέν συμπαθοῦσαν τόν Ἰησοῦ, πήγαν στούς Φαρισαίους πού ἦταν στά Ἱεροσόλυμα καί τούς ἀνέφεραν ὅλα τὰ περιστατικά καί τίς λεπτομέρειες τοῦ θαύματος πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε τὰ αἰσθήματα τῶν Φαρισαίων, ὕστερα ἀπ' ὅσα ἀκουσαν καί ἔμαθαν! Πῆγαν νά **τρελλαθοῦν ἀπό τήν κακία τους καί μάλιστα ἀπό τό φθόνο, πού χρόνια τοὺς κατέτρωγε, ὅπως ἡ σκουριά τό**

σίδηρο, μέ αποτέλεσμα νά θέλουν νά βγάλουν τό ἄχτι τους πάνω του μέ τά πιό σκληρά, βάρβαρα καί ἐπώδυνα βασανιστήρια!! Ποῦ θά πήγαινε; Ἀργά ἢ γρήγορα θά ἔπεφτε στά χέρια τους. Καί ὁ χρόνος ἦταν μέ τό μέρος τῶν τότε Φαρισαίων καί Γραμματέων!

Τήν ἐπομένη ἀπό τό δεῖπνο τῆς Βηθανίας «ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τήν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα...», πήραν στά χέρια τους κλαδιά ἀπό φοίνικες καί βγῆκαν ἀπό τήν πόλη γιά νά τόν προῦπαντήσουν καί ἔκραζαν: Δόξα καί τιμή σ' αὐτόν πού ὑποδεχόμαστε! Εὐλογημένος καί δοξασμένος νά εἶναι αὐτός πού ἔρχεται ἀπεσταλμένος ἀπό τόν Κύριο ὡς ἀντιπρόσωπός του. Αὐτός εἶναι ὁ ἔνδοξος βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, πού τόσον καιρό περιμέναμε. Καί προσέξτε: Ὁ λαός, οἱ ἄπλοῖ ἄνθρωποι, παρά τίς λίγες γνώσεις τους, ἐνόησαν καί τή φύση καί τήν ἀποστολή τοῦ Ἰησοῦ, σάν νά σπούδασαν θεολόγοι!

Ἄλλά οἱ Φαρισαῖοι;

Δέν ἔπαιρνε ἄλλη ἀναβολή. Τελείωσε. **Δέν ἄντεχαν ἄλλο νά ἀκοῦν τόν Ἰησοῦ καί νά βλέπουν αὐτήν τήν ἀπίστευτη συρροή τοῦ λαοῦ πίσω Του. Ἔπρεπε πιά νά πεθάνει.** Πῶς; Ὁ διάβολος ἀλώνιζε τά μυαλά τους. Βρῆκαν τόν τρόπο. Πέτυχαν νά δωροδοκῆσουν ἕναν ἀπό τούς μαθητές του, τόν φιλάργυρο Ἰουδα. Τοῦ ἔταξαν τριάντα ἀργύρια. Κι αὐτός, ὁ «Εφιάλτης», ὁ «Πῆλιος Γούσης», ὁ «Νενέκος» τῶν 12 μαθητῶν, ἀνέλαβε νά τούς Τόν παραδώσει, μέ τρόπο πού νά μή γίνει γνωστό στό λαό, μέσα στή νύχτα.

Ἔτσι καί ἔγινε.

Μετά τή σύλληψή του, τή νύχτα τῆς Μ. Πέμπτης, ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν πιά δεμένος μπροστά τους. Ἔγινε αὐτό πού περίμεναν χρόνια! Καί μέσα στήν τραγική ἐκείνη νύχτα μέ ἀλλεπάλληλες ταπεινώσεις καί ἐξευτελισμούς τό Μέγα Συνέδριο τόν δίκασε καί τόν καταδίκασε σέ σταυρικό θάνατο. Τήν καταδικαστική τους ἀπόφαση ἔπρεπε νά ἐπικυρώσει καί ὁ Ρωμαῖος Ἐπαρχος τῆς Ἰουδαίας, ὁ Πόντιος Πιλάτος. Ἀλλά ὁ Πιλάτος «ἐγίνωσκεν ὅτι **διά φθόνον** παραδεδώκεισαν αὐτόν

οἱ ἀρχιερεῖς» (Μάρκ. 15, 10). Ἦξερε ὅτι ἀπό φθόνον τόν παρέδωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς!

Καί τί ἔπραξε;

Ἔκανε χρήση ἑνός ἐθίμου πού ὑπῆρχε: Νά ἀπολύει γιά χάρη τοῦ λαοῦ ἕναν φυλακισμένο, ὅποιον ἤθελαν. Ἔθεσε ὑπόψη τους δύο φυλακισμένους, τόν Ἰησοῦ καί τόν διάσημο κακοῦργο, τό Βαραββᾶ. Καί τούς εἶπε, **σέ μία προσπάθεια νά ἀπολυθεῖ ὁ ἀθῶος Ἰησοῦς** καί νά σταυρωθεῖ ὁ κακοῦργος Βαραββᾶ: «Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; **Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τόν λεγόμενον Χριστόν;**» (Ματθ. 27, 17). Οἱ Ἀρχιερεῖς καί ὁ ὄχλος, πού τόν ἔπεισαν οἱ Ἀρχιερεῖς νά ζητήσει τήν ἀπόλυση τοῦ Βαραββᾶ, ἀπάντησαν: **«Βαραββᾶν»**. Καί σέ μία νέα προσπάθεια νά σώσει τόν Ἰησοῦ, «λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος: τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τόν λεγόμενον Χριστόν;». Καί ἡ ἀπάντησή τους!!! «Λέγουσιν αὐτῷ **πάντες** σταυρωθήτω»!

Ὁ Ἰησοῦς στό Σταυρό!!!

Ἔτσι καί ἔγινε. «Τόν δέ Ἰησοῦν φραγγελάσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῆ» (Ματθ. 27, 26). Ἀλλά στό μεταξύ ὑπέστη μαρτύρια, ὅσα δέν ὑπέφερε οὔτε ποτέ θά ὑποφέρει ἄνθρωπος στόν αἰῶνα. Μαρτύρια σωματικά καί ψυχικά. Τό κάλλος τοῦ Ἰησοῦ, τό ὅποιο γιά τήν Παναγία Μητέρα του ἦταν μιᾶ «γλυκιά ἄνοιξη», χάθηκε μέ τά βάρβαρα χτυπήματα καί τό αἶμα, πού ἔτρεχε συνέχεια. Οὔτε πρόσωπο φαινόταν οὔτε κάτι ἀπό τή μορφή του. Οἱ ἀγροῖκοι Ρωμαῖοι στρατιῶτες τόν καταξέσχισαν. Τά φτυσίματα πού δεχόταν δέν περιγράφονται. Οἱ εἰρωνεῖες, τά βασιλικά ἐνδύματα καί διαδήματα, μέ τά ὅποια τόν περιέπαιζαν, ἦταν ψυχικό μαρτύριο. Καί ὕστερα τοῦ φόρτωσαν τό βαρῦτατο σταυρό στήν ἀνηφορική πορεία. Σέ κάποιο σημεῖο ὁμοῦς ἀπέκαμε! Βαρὺς ὁ σταυρός, ἀπελέκητος κορμός δένδρου. Καί τότε τόν φόρτωσαν στό γεροδεμένο Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, πού τόν ἔφερε μέχρι τό Γολγοθά, γιά νά ἔχουν ἐκεῖ τή χαρά νά τόν σταυρώσουν.

Προσέξτε ὅμως. Δέν τόν ἔδεσαν πάνω στό ξύλο τοῦ σταυροῦ, ὅπως ἔκαναν στούς δύο ληστές, ἀλλά ἐξαιτίας τοῦ φθόνου, τοῦ μί-

σους και τής κακίας τῶν τότε Ἀρχιερέων, τὸν κάρφωσαν! Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰ δύο του χέρια, ἀπὸ τὰ δύο του πόδια καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι μὲ τὸ ὀδυνηρὸ ἀκάνθινο στεφάνι. Καὶ μετέπειτα τρύπησαν καὶ τὴν πλευρά του! Καὶ ἦταν τόσο πολὺ τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεξε, ὥστε ὁ Ἰησοῦς νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται! Καὶ νὰ κἀνει τὴν Παναγία Μητέρα του νὰ θρηνήσει μὲ τοῦτο τὸ λόγο της: «ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;» (Ἐπιτ. Θρηνησ). ὦ γλυκιά μου ἄνοιξη, γλυκύτατο παιδί μου, ποῦ ἔδωσε καὶ χάθηκε ἡ ὁμορφιά σου;

Καὶ ὁ πόνος τοῦ Ἰησοῦ!

Ποιὸς ποτέ θά μπορέσει νὰ συλλάβει τὸ βάθος καὶ τὸ πέλαγος τοῦ πόνου, τὸν ὁποῖο δοκίμασε ὁ Ἰησοῦς καρφωμένος πάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ! Ποιά χαρισματικὴ πέννα συγγραφέα θά ἐπιτύχει νὰ μᾶς περιγράψει τὴ φρίκη τοῦ πόνου τοῦ Ἰησοῦ πάνω στὸ Σταυρὸ! Ποιὸς θρηνησ; Ποιὸς κοπετός; Καὶ ἀπὸ ποῦ ὁ πόνος; Ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο μέχρι καὶ τὸν τελευταῖο πρὶν ἀπὸ τὴ γενικὴ κρίση, ὅταν θά ἔλθει μὲ δόξα «κρῖναι ζώντας καὶ νεκρούς». Καὶ χάρη σ' αὐτόν τὸν ἀπύθμενο πόνο καὶ σ' αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴ θυσία Του, ἔδωσε τὴ δυνατότητα στὸν καθένα μας νὰ σώσουμε τὴν ψυχὴ μας μὲ τὴ μετάνοια.

Ἄλλὰ πόνεσε πολὺ! Ἐφθασε στὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα ἐκφράζει ἡ ἐπίκλησή του «φωνῆ μεγάλῃ· Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;» (Ματθ. 27, 46). Σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς Μ. Ἀθανάσιο, Δίδυμον Ἀλεξανδρείας, Βίκτωρα Ἀντιοχείας, Ἰωάννη Δαμασκηνό, Θεοφύλακτο κ.ἄ., ἐπικρατεῖ ἡ ἄποψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὀμιλεῖ ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἐκπροσωπεῖ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα στὴ σημαντικὴ αὐτὴ στιγμή, μὲ τὴν

ἐννοια ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τὸ Θεό· τοὺς λυτρώνει ὁμοῦς ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴ θυσία του στὸ σταυρὸ. Χαρακτηριστικὰ ὁ Ἰ. Δαμασκηνός λέει: «Τὸ ἡμέτερον οἰκειούμενος πρόσωπον ταῦτα προσηύξατο». Καὶ ἄλλοι. «Ἡμεῖς μὲν οἱ ἄνθρωποι ἡμεῖν οἱ ἐγκαταλελειμμένοι, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγκατελείφθη ποτέ παρά τοῦ Πατρὸς» (Βλ. καὶ τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον Ἰ. Καραβιδοπούλου).

ὦ Ἰησοῦ τῆς καρδιάς μου,

Συλλογίζομαι τὸν ἑαυτό μου. Τὴ δική μου ζωὴ. Τὴ δική μου ψυχὴ. Ἀπὸ τότε ποῦ γνώρισα τὴ ζωὴ ἐκεῖ πάνω στὸ μικρὸ ὄρεινὸ γενέθλιο χωριό μου, τὸν Αἰμιλιανὸ Γρεβενῶν. Τὰ χρόνια τῆς ἄγνοιας. Ἐκανα, πάνω στὴν ἄγνοιά μου, ἀρκετές ἀταξίες, παιδικές ἀταξίες, ποῦ δὲν εἶχα τὴ δυνατότητα νὰ τίς ἀξιολογήσω. Ἄκουγα λόγια μεγάλων ἄπρεπα. Τὰ χέρια μου ἄγγιζαν καὶ ξένα ἔστω μικροπράγματα. Τὰ μάτια μου δὲν ἔκαναν καλὴ ἐπιλογή θεάματος πάντα. Οἱ γονεῖς μου, χωρὶς γνώσεις, μᾶς ἐφιστοῦσαν τὴν προσοχὴ σὲ ὀρισμένα μόνο πράγματα, ὅπως νηστεία, καλά λόγια, ἐκκλησιασμό καὶ σχετικὰ παρόμοια. Ἀλλὰ Σὺ, Ἰησοῦ, μοῦ ἐπιφύλαξες κάτι πολὺ μεγάλο. Ἔστειλες καὶ σὲ μένα τὸν θρυλικὸ ἐκεῖνο πατέρα Αὐγουστῖνο στὰ Γυμνασιακά μου χρόνια στὰ Γρεβενά καὶ μίλησε σὲ ὅλους καὶ στὴ μετριότητά μου γιὰ τὸ δικό σου ὄνομα, ὦ «γλυκύ μου ἔαρ».

Τότε ἐκείνη ἡ διδαχὴ Σου, μὲ τὴ χαρισματικὴ του γλώσσα, σημάδεψε τὴν παραπέρα ζωὴ μου. Ἄλλος δρόμος ἀνοίχτηκε τότε στὴν προσωπικὴ μου ζωὴ. Δρόμος μὲ τὴ δική σου θεϊκὴ διδαχὴ. Γιὰ νὰ ὀμιλῶ γιὰ Σένα, ὦ μεγάλη μου ἀγάπη, σάν μαθητῆς, σάν φοιτητῆς στὴ γύρω περιοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης, σάν θεολόγος. Καὶ ἡ χαρὰ μου γινόταν ὀλοένα καὶ πιὸ μεγάλη, ὅταν ἔβλεπα καλὴς ψυχῆς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ: «Ἕλληνες, τώρα θά ἀποδείξωμεν ἐάν εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐξασφάλισαν οἱ προπάτορές μας. Ὅλον τὸ ἔθνος ἅς ἐγεγῆθῃ σύσσωμον, ἀγωνισθεῖτε διὰ τὴν Πατρίδα, τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιὰ σας, καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών».

νά σέ αγαποῦν καί νά σέ ἀκολουθοῦν. Ὡσου ἔκανα τή μεγάλη ἐπιλογή τῆς ζωῆς μου ἀνάμεσα στίς ἀγάπες τῆς νεανικῆς μου καρδιάς καί προέκρινα, ὕστερα ἀπό σκέψη πολλή καί τό θεϊκό Σου φωτισμό, τή δική σου μεγάλη, θεϊκή ἀγάπη, γιά νά λάβω στή συνέχεια «τήν τῆς ἱερατείας χάριν» καί νά σέ διακονῶ ὄχι μόνο στόν Ἄμβωνα, ἀλλά καί μπροστά στό Ἱερό Θυσιαστήριο «εἰκονίζων τά Χερουβεὶμ καί τά Σεραφεὶμ...» καί δεόμενος ἀπό τήν καρδιά μου ἱεραρχικά γιά ὄλες τίς καλές ψυχές πού Σέ ἀγάπησαν.

Ἀλλά καθώς σέ βλέπω πάνω στό Σταυρό μέ τόν πόνο νά φθάνει στά ὄριά του, ὦ μεγάλε μου Ἀγαπημένε, συλλογίζομαι καί πάλι ὅτι μέσα στό μεγάλο σου πόνο εἶμαι κι ἐγώ μέ τά λάθη μου ἄλλα μικρά καί ἄλλα μεγαλύτερα.

Μέ τήν πένα τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου εἶπες: «Ὅστις ὄλον τόν νόμον τηρήσει, πταίσει δέ ἐν ἐνί, γέγονεν πάντων ἔνοχος» (Ἰακ. 2, 10). Ὅποιος τηρήσει ὅλο τό νόμο τοῦ Θεοῦ, παραβεῖ ὅμως μιά ἐντολή Του, ἔγινε ἔνοχος παραβάσεων ὅλου τοῦ νόμου. Πῶς, Ἰησοῦ, μπορῶ νά πῶ ὅτι δέν παρέβηκα ἔστω καί μιά ἐντολή Σου; Νά πού ἐκείνη τή δραματική καί τραγική Μεγ. Παρασκευή σοῦ πρόσθεσα πόνο κι ἐγώ! Πῶς, λοιπόν, νά τολμήσω νά σηκώσω κεφάλι καί νά πῶ ὅτι κάτι εἶμαι; Πῶς νά ὑπερηφανευθῶ; Πῶς νά κρίνω τόν ἀδελφό; Πῶς; Μέ τί πρόσωπο; Γι' αὐτό, ὦ πονεμένε μου Ἰησοῦ, γονυπετής κάτω ἀπό τό Σταυρό τοῦ Γολγοθά, Σέ θερμopαρακαλῶ μέ ὅλη μου τήν ὑπαρξη καί μέ ὄση δύναμη μου ἀπόμεινε τώρα στό γῆρας μου: Κύριε, ἐλέησε τήν ἁμαρτωλότητά μου γιά ὅλα μου τά πταίσματα. Καί σάν τόν Ἅγιο Εὐγνώμονα Ληστή τῆς Διακονίας μου στήν ἀπαξιωμένη κοινωνία τῶν Κρατουμένων, «τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Σου» (Ματθ. 25, 40), τήν ὁποία μοῦ ἀνέθεσες πρὶν 38 χρόνια, κράζω: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23, 42). «Μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ» (Ψαλμ. 21, 12), ὦ παντοδύναμε ὠραῖε Ἰησοῦ, μέχρι νά μέ ἀνακαλέσεις σέ μιά ἀπό τίς «μονές» σου «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός» σου (Ἰωάν. 14, 2). Χάρη στό ἄπειρο ἔλεός σου.

Σεβαστιανός

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Τριμηνιαῖο Ὁρθόδοξο Περιοδικό. Ὁργανο τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**» Ἀρ. Ἀδείας 020019

Ἰδιοκτήτης

Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολική Φιλόπτωχος

Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»

ΤΗΛ: 23920-25.866, 22.252

ΦΑΞ: 23920-25.391, 25.478

Τ.Θ.: 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

e-mail: osiaxeni@hotmail.com

diakonia.filakon@gmail.com

Ἐκδότης: Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»

Ἑπεύθυνη συντάξεως:

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συντάκτες: Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ἰωάν. Ραπτόπουλος καί Μέλη τῆς Ἀδελφότητος

Προϊστάμενος Τυπογραφείου-Βιβλιοδεσία:

Ἄγγελος Ἀλιντζής

Καμβουνίων 2, Θεσσαλονίκη

Τηλέφ. (2310) 221-529, 795-928

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2,00 Εὐρώ

Συνδρομὲς: Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ:

ΕΥΡΩ 10,00 (Φιλική ΕΥΡΩ 50,00)

Ἐξωτερικοῦ: Χῶρες Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης

ΕΥΡΩ 15,00. Λοιπές χῶρες ΕΥΡΩ 20,00.

Ἐπιστολές, Ἐπιταγές:

Περιοδικό «Χριστιανικοί Παλμοί»

Τ.Θ. 10 397, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ἢ Ἀρ. Λογ.: ΕΤΕ 210/481184-48

IBAN: GR490110210000021048118448

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΤΗ ΧΑΝΑΝΑΙΑ

§ 2

**«Καί ιδού γυνή Χαναναία από τῶν ὀρίων ἐκείνων...» (Ματθ. 15, 22).
«Ἀκούσασα γάρ γυνή περὶ αὐτοῦ...»
(Μάρκ. 7, 25)**

Πόσες ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες ξμεινε μυστική ἢ παραμονή τοῦ Ἰησοῦ μας στό φιλικό αὐτό σπίτι τοῦ Ἰουδαίου, πού πρόθυμα καὶ ὀλόψυχα φιλοξένησε τόν θεῖο Ραββί μέ τούς δικούς του μαθητές; Μᾶς εἶναι ἄγνωστο αὐτό. Ὡστόσο λογικά πρέπει νά πέρασαν ἡμέρες. Καί σ' αὐτόν τό χρόνο ἠρέμησαν ὄλοι τους, προσευχήθηκαν τό ἴδιο ὄλοι μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἀγαπημένο τους Ραββουνί, ὅπως θά τόν προσφωνήσῃ ἡ πιστή καί ἀφοσιωμένη μαθήτρια καί μυροφόρος του, Μαρία ἢ Μαγδαληνή, τό πρωί τῆς ἀνάστασής του ἀπό τήν τριήμερη ταφή του (Ἰωάν. 20, 16). Καί ἀσφαλῶς στή μυστική ἐκείνη σύναξη μέ τούς δικούς του θά τούς ἀνέφερε ὄλα, ὅσα ξμελλε νά πάθει κατά τήν τελευταία τους ἀνάβαση στήν προσφιλή του Ἰερουσαλήμ.

Εἶναι σχεδόν βέβαιο ὅτι ἡ μακρά παραμονή τοῦ Ἰησοῦ μέ τούς δικούς του δέν εἶχε ἀκόμη τελειώσει ἐκεῖ στό «ὄρια Τύρου καί Σιδῶνος», γιά νά γυρίσει καί πάλι «παρά τήν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας» ὅταν, σύμφωνα μέ τόν Εὐαγγελιστή Μάρκο, **«ἀκούσασα γυνή περὶ αὐτοῦ...»** (Μάρκ. 7, 25), ἢ, ὅπως λέει ὁ

Εὐαγγελιστής Ματθαῖος χαρακτηριστικά, «καί ιδού γυνή Χαναναία ἀπό τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα...» (Ματθ. 15, 22).

Στήν περίπτωση αὐτή ἀνακύπτουν δυό παρατηρήσεις:

Ἡ πρώτη: Ἡ παρουσία τοῦ λαοφιλοῦς Ἰησοῦ μέχρι καί τή Φοινίκη, δέν μπορούσε νά μείνει μυστική, ἀπαρατήρητη. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἶπε ἐπανελημμένα: «οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδέ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καί εἰς φανερόν ἔλθῃ» (Λουκ. 8, 17). Δέν ὑπάρχει τίποτα τό κρυφό πού δέν θά γίνῃ φανερό καί τίποτα τό μυστικό πού δέν θά μαθευτεῖ καί δέν θά φανερωθεῖ. Ἄν σκεφθοῦμε τά σπίτια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μέ τή διάταξη ὄλων τῶν βοηθητικῶν χώρων, ἀντιλαμβανόμεστε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νά μή φανερωθοῦν εἴτε ὁ ἕνας μαθητής εἴτε ὁ ἄλλος εἴτε καί ὁ ἴδιος ὁ πεφλημένος Ραββί. Γιά νά ἐννοήσουμε τά σπίτια μέ τούς βοηθητικούς χώρους τους, ἀρκεῖ νά σκεφθοῦμε τά δικά μας σπίτια στό χωριά πρὶν ἀπό χρόνια, ἀκόμα καί σήμερα στό μικρά καί ἀπομακρυσμένα χωριά, ἀλλά κι αὐτά ἀκόμη πού βρίσκονται στό σύνορα μέ τό ἕνα ἢ τό ἄλλο κράτος. Ὑποτυπώδεις πάντα ἐκεῖ ὄλες οἱ ὑποδομές. Ἐτσι ἄθελα ἢ θεληματικά τά μάτια τῶν γειτόνων θά ἔβλεπαν καί θά παρατηροῦσαν τήν ἀσυνήθιστη κίνηση στό σπίτι πού ἐπέλεξε γιά κατάλυμα ὁ Ἰησοῦς μέ τή σεπτή καί ἀγία Συνοδεία του.

“Ένα και μόνο μάτι, ιδιαίτερα γυναικείο, νά είχε έντοπίσει στό χωριό της τούς μαθητές μέ τόν ξακουστό Ραββί τής Γαλιλαίας και ὅλης τής Ἰουδαίας, τόν προσφιλέστατο Ἰησοῦ, ἀρκοῦσε γιά νά τό μάθει ὅλο τό χωριό. Γιατί ἡ γυναίκα ἔχει μεγάλη ἀδυναμία αὐτό πού βλέπει ἢ ἀκούει, νά τό λέει, νά τό διαλαλεῖ, ὡς ἄλλος ραδιοφωνικός σταθμός παντοῦ, ὅπου συναντᾶ οἰκείους, συγγενεῖς καί συγχωριανούς.

Ἄσφαλῶς τό συνοριακό χωριό, κοντά στίς πόλεις Τύρο καί Σιδώνα, ἦταν μικρό. Ἔτσι τό καλό νέο μαθεύτηκε πάραυτα σέ ὅλο τό χωριό. Καί ἀνάμεσα σέ ὅλους τό ἔμαθε καί ἡ πονεμένη καί θλιμμένη Μάνα, τής ὁποίας «τό θυγάτριον εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον» (Μάρκ. 7, 25)! Ἡ, ὅπως τό λέει ὁ πρῶτος Εὐαγγελιστής, ὁ Ματθαῖος, «ἡ θυγάτηρ αὐτῆς κακῶς δαιμονίζεται» (Ματθ. 15, 22).

Ἄχ! Ὁ πόνος τής Μάνας δέν ἔχει μέτρο. Ὅλα μπορεῖ νά μετριοῦνται. Ἀλλά ὁ πόνος μιᾶς Μάνας φυσιολογικῆς, λογικῆς, πραγματικῆς, δέν μετριέται μέ κανένα μέτρο. Δέν εἶχε οὔτε ἔχει ποτέ μέτρο. Γι’ αὐτό καί ὁ πόνος της εἶναι δριμύτατος. Τή διαλύει κυριολεκτικά ὁ πόνος γιά τό ἀγόρι της ἢ γιά τήν κόρη της πού κινδυνεύει. Ἔτσι μόνον ἐξηγεῖται ἡ φράση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου «καί **ἰδοῦ γυνή** Χαναναία ἀπό τῶν ὀρίων ἐκεῖνων **ἐξεληθούσα...**». Ἡ φράση ὁμοιάζει **σάν κεραυνός**. Σάν ἄκουσε ἡ Χαναναία Μάνα γιά τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ στά ὄρια τῆς Φοινίκης, δέν ἄφησε νά περάσει οὔτε στιγμή, ἀλλά ἀμέσως **σάν βολίδα** ἔτρεξε νά συναντήσει Αὐτόν, γιά τόν ὁποῖο ἔγραψε ὁ Ματθαῖος, πρὶν ἀπό καιρό μάλιστα, ὅτι «ἀπῆλθεν ἡ ἀκοή αὐτοῦ εἰς ὅλην τήν Συρίαν, -συνεπῶς καί σέ ὅλη τή Φοινίκη-, καί προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τούς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις καί βασάνοις συνεχομένους, καί δαιμονιζομένους καί σεληνιαζομένους καί παραλυτικούς, καί ἐθεράπευσεν αὐτούς» (Ματθ. 4, 24). Σκεφτεῖτε! Ἡ φήμη τοῦ ἀγαπημένου μας Ἰησοῦ ἀπλώθηκε σέ ὅλη τή Συρία!

Καί ἡ δεύτερη:

Αὐτό κι ἄν εἶναι θαυμαστό! Αὐτό κι ἄν δέν προκαλεῖ μεγάλη συγκίνηση σέ ὅλους ὅσοι

ἐβλεπαν τή συγκλονιστική αὐτή εἰκόνα! **Ποιά εἰκόνα;** Τόν Ἰησοῦ, ὅπου κι ἄν βρισκόταν, μέ τό πέλαγος τῆς ἀγάπης του πρὸς κάθε ἄνθρωπο, ὅποιοι κι ἄν ἦταν αὐτός. Τί εἶπα; Μέ τό πέλαγος τῆς ἀγάπης; Λάθος. Μέ τόν ὠκεανό τῆς ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο. Πρὸς ὅλο τόν κόσμο! Ἀλλά τί λέγω πάλι; Ὅλες οἱ ἀνθρώπινες ἀγάπες μετριοῦνται. **Ἀλλά ἡ ἀγάπη τοῦ λατρευτοῦ μας Ἰησοῦ δέν ἔχει μέτρο. Δέν μετριέται.** Δέν ὑπάρχει σέ ὅλη τή γῆ καί σέ ὅλους τοῦ αἰῶνος μέτρο πού νά μπορεῖ νά μετρήσει τήν ἀγάπη τοῦ Σωτήρα μας Χριστοῦ.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ μας! Ἄμποτε νά μπορούσε νά τήν προσεγγίσει καί ἡ δική μας φτωχή ψυχή! Πῶς ὅμως, ἀφοῦ ἡ δική Σου ἀγάπη, Κύριε, ξεπερνᾶ τά ὄρια αὐτῆς τῆς γῆς καί ἐπεκτείνεται πάνω ἀπό τά ἄστρα, πάνω ἀπό τούς γαλαξίες; Μέχρι μέσα στήν αἰωνιότητα; Μέχρι ἐκεῖ πού ἔχεις τήν οὐράνια βασιλεία Σου, «ὅπου ὅλα εἶναι ὁμορφα, ὅλος ὁ κόσμος εἶναι καλός, ὅπου εἶναι Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι..., Σεραφεῖμ καί ὄλες οἱ καλές ψυχές τῆς γῆς»; Ἔτσι τώρα μένουμε μέ τό βλέμμα τῆς ψυχῆς μας στραμένο πάνω στό φρικτό Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ὅπου πνιγμένοι στό αἷμα καί στόν δριμύτατο πόνο, μέ τό ἄπλωμα τῶν ἁγίων χειρῶν Σου πάνω στό Σταυρό, δῆλωνες, μαζί μέ ἐκεῖνη τή δέηση τῆς ἀπεράντης ἀγάπης Σου: **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς...»**, ἐκεῖνο πού ἦταν ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῆς ζωῆς Σου. Τό λόγο: **«Ἡ ἀνθρωπότητα αὐτῆς τῆς γῆς, σᾶς ἀγαπᾶ!»**

Καί νά τώρα! Αὐτός ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀγάπης, ἡ σαρκωμένη ἀγάπη, βρίσκεται στά σύνορα τῆς Φοινίκης ἢ, ὅπως ἀλλιῶς λεγόταν τότε, τῆς **Συροφοινίκης**, ἀφοῦ ἕνα μέρος τῆς Συρίας ἦταν ἐνωμένο μέ τή Φοινίκη καί μάλιστα πολύ πιθανόν ἢ σχεδόν βέβαιο μέ τό ἴδιο τό χωριό τῆς Χαναναίας γυναίκας. Θά ἀφήσει τή χρυσή αὐτή εὐκαιρία ἡ Μάνα χωρίς νά τήν ἀξιοποιήσει, γιά νά βρεῖ τήν τέλεια ὑγεία ἢ κόρη της; **Τί λέτε;** Μόλις ἤχησε στήν ἀκοή της ἡ εἶδηση γιά τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ στόν ἴδιο τόν τόπο της, **λές κι ἔβγαλε φτερά καί ἔτρεξε νά συναντήσει Ἐκεῖνον πού ἀγάπησαν καί λάτρεψαν ὅλοι οἱ αἰῶνες.** Ἄχ! κα-

λή μου Μάνα Χαναναία, νά ἤξερες πόσο σέ ζηλεύω! Ναί, γιά σένα, Χαναναία Μάνα, θά εἶμαι αἰώνια μιά ψυχή ἀθεράπευτα ζηλότυπη! Νά ἤμωνα κι ἐγώ στό χωριό σου καί νά ἔτρεχα μαζί σου, γιά νά βρεθῶ κοντά στόν μεγάλο ἀγαπημένο τῆς καρδιάς μας στή γῆ καί στόν οὐρανό!

Ἦ Ἰησοῦ τῆς καρδιάς μου,

Τό μυαλό μου δέν φεύγει ἀπό τήν εὐλογημένη ἐκείνη Χαναναία γυναίκα. Σάν νά «κόλλησε» σ' αὐτήν τήν ὑπέροχη ψυχή τῆς Φοινίκης, τοῦ σημερινοῦ Λιβάνου. Κι ἐκεῖνο πού συνεπαίρνει τήν ψυχή μου εἶναι οἱ λέξεις τῶν δυῶ Ἀγίων Εὐαγγελιστῶν, Ματθαίου καί Μάρκου, πού κατέγραψαν στό κείμενό τους. Ἡ μιά: «Καί ἰδού». Καί ἡ ἄλλη: «Ἀκούσασα». Λέξεις πού σημαίνουν ὅτι χωρίς νά χάσει τόν παραμικρό χρόνο ἡ Χαναναία θλιμμένη Μάνα ἔτρεξε νά συναντήσει τόν Ἰησοῦ καί νά τόν θερμοπαρακαλέσει νά κάνει καλά τήν κόρη της.

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού, μέ τή δική Του χάρη, συνέχει καί τή δική μου ψυχή. Μέ θέλγει κυριολεκτικά τό νά θέλω νά τρέχω κι ἐγώ, σάν ἄλλη Χαναναία ψυχή, γιά νά κάνω τό ὅποιο καλό, μέ τή θερμή μου ἰκεσία στό Χριστό, στόν κάθε συνάνθρωπό μου, ὅποιος κι ἄν εἶναι αὐτός καί ὅποιο χρώμα κι ἄν ἔχει, μαῦρο, λευκό, κίτρινο, ἀλλά καί ἀπ' ὅπου κι ἄν κατάγεται, ἀκόμη καί ἀπό φυλὴ ἀνθρωποφάγων, ὅπως ὁ Ἅγιος Χριστοφόρος. Ἀρκεῖ πού εἶναι ἀνθρωπος. Γιατί ὁ κάθε ἀνθρωπος εἶναι «ἐλάχιστος ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ» (Ματθ. 25, 40). Κάτι περισσότερο: Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς «ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ»

(Μάρκ. 16, 12).

Καί τό ἄλλο:

Εἶναι καί δικός μου, προσωπικός μου ἀδελφός, ὅπως διακήρυξε ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐδῶ στήν πατρίδα μας, στήν Ἀθήνα, πάνω στόν Ἄρειο Πάγο, μέ ἀκροατήριο τήν «ἀφρόκρεμα», τήν «ἐλίτ» τῶν τότε Ἑλλήνων φιλοσόφων! Τί διακήρυξε; Ἀκούστε: «Ὁ Θεός... ἐποίησέ τε ἐξ ἑνός αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς» (Πράξ. 17, 24-26). Ὁ Θεός... ἔκανε ἀπό ἓνα αἷμα-τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας-δλα τά ἔθνη τῶν ἀνθρώπων, γιά νά κατοικοῦν πᾶνω σ' ὅλη τή γῆ.

Ἦ Ἰησοῦ τῆς καρδιάς μου,

Σύ γνωρίζεις πόση γλυκύτητα κατακλύζει ὅλη μου τήν ψυχή, ὅλη μου τήν ὑπαρξη, ὅταν ἐπισκέπτομαι τίς Φυλακές ἐδῶ στή μικρή μας Ἑλλάδα, ἀλλά κι ὅταν πετώ, μέ τά σύγχρονα ἀεροσκάφη, ἀπό χώρα σέ χώρα, γιά νά μιλήσω γιά τή δική σου καί μόνον ἀγάπη στους «ἐλάχιστους ἀδελφούς Σου» (Ματθ. 25, 40) κάποιας ἄλλης Φυλακῆς. Καί τό σύνθημα, τό ὁποῖο προσθέτει φτερά στά φτερά τῆς ψυχῆς μου, σάν ἄλλο φλάμπουρο, σάν ἄλλη σημαία μέ τήν ἀγία εἰκόνα Σου πάνω σ' αὐτήν, εἶναι: «Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη. Ἄς βιαστοῦμε, σάν ἄλλη Χαναναία, νά κάνουμε τό καλό στόν κόσμο». Νά τό ξαναπῶ; Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη. Ἄς βιαστοῦμε νά κάνουμε τό καλό στόν κόσμο. Ἄς τό πῶ καί μιά τρίτη, τελευταία φορά: «Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη. Ἄς βιαστοῦμε νά κάνουμε τό καλό στόν κόσμο». ΑΜΗΝ.

ΤΕΡΤΙΟΣ

Ἡ Ἐρμιόνη Πρίγκου, ἡ «Μάνα» τῶν Πεσότων», ἡ γυναίκα ἀπό τή Χειμάρρα τῆς Βορείου Ἡπείρου, ἐπί 75 χρόνια φροντίζει τά μνήματα ἑξῆ Ἑλλήνων στρατιωτῶν, πού σκοτώθηκαν καί εἶναι ἐνταφιασμένοι στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ της. Κοριτσάκι τότε, τό 1940, 83χρονη σήμερα, ἡ Ἐρμιόνη δέν σταμάτησε ποτέ νά κλαίει τούς πεσόντες στό τελευταῖο ὄχυρό καί νά λέει: «Ἐ μά διάολε, τράβα τό δρόμο σου. Ἐγώ τούς νεκρούς μου δέν θά τούς προδώσω». Ὁ Ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Δημήτριος Ἀβραμόπουλος τήν τίμησε γιά τήν προσφορά της.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». (Ἰωάν. 8, 32)

Ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Μόλις πληροφορήθηκε ὁ κ. Ἱερώνυμος τίς σχετικές δηλώσεις τῆς κ. Σίας Ἀναγνωστοπούλου, Ὑφυπουργοῦ Παιδείας καί Θρησκευμάτων, περί ἀπλοποίησης τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ὄσων μαθητῶν τὸ ἐπιθυμοῦν, δήλωσε ἐμφανῶς ἐνοχλημένος: «Δέν εἶναι τοῦ Ὑπουργείου ἀλλά κάποιος κυρίας πού ἔχει ὀρισμένες ἰδέες στό μυαλό της. Ἀρμόδιο εἶναι τὸ Σύνταγμα. Πρέπει οἱ Ἕλληνες ἐπιτέλους νά σοβαρευτοῦμε καί νά μὴν ἀκοῦμε τίς ἀνοησίες τοῦ ἐνός καί τοῦ ἄλλου», ἀνέφερε χαρακτηριστικά. «Τὸ Σύνταγμα κανονίζει ποιὰ εἶναι ἡ πορεία αὐτοῦ τοῦ κράτους, καί λέει τὸ Σύνταγμα ὅτι ἡ παιδεία μας πρέπει νά εἶναι ἐθνική, χριστιανική, ἑλληνοχριστιανική παιδεία. Δέν μπορεῖ ὁ καθένας νά λέει ὅτι θέλει. Ἄν θέλουμε νά τὰ ἀλλάξουμε αὐτὰ τὰ πράγματα, θά ἀλλάξει τὸ Σύνταγμα. Ἀλλά στό Σύνταγμα δέν ἀλλάζει μιὰ λέξη, θά περάσει πρῶτα ἀπὸ τίς καρδιές μας καί τίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων. Ἄν δέν θέλουν παπάδες, ἀρχιερεῖς, ἂν δέν θέλουν θρησκευτικά, ἂν δέν θέλουν ὄλον αὐτόν τόν πολιτισμό πού ἔχουμε, τὴν ἱστορία μας κ.τ.λ., οἱ Ἕλληνες λοιπὸν θά ἀποφασίσουν καί, ἂν τὸ ἀποφασίσουν στὴν ἀλλαγὴ τοῦ Συντάγματος, τότε θά κουβεντιάσουμε πάλι», ὑπογράμμισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Σύμφωνα μὲ δημοσιογραφικές πληροφορίες σχετικά μὲ τὸν διαχωρισμὸ τοῦ κράτους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία θά τηρήσει στάση ἀναμονῆς, γιὰ νά δεῖ τὰ πρῶτα δείγματα γραφῆς τοῦ νέου ὑπουργοῦ, παρὰ

τὸ ἐπεισόδιο μὲ τίς δηλώσεις Ἀναγνωστοπούλου. Εἶναι ἐν ἐργηγόρσει, ἀλλὰ πάντα μὲ νηφαλιότητα, ψυχραιμία καί βοηθὸ τὴν πολυετὴ πείρα χειρισμοῦ τέτοιων προβλημάτων, ἀναμένει τίς ἐξελίξεις. Ἀπὸ τὸν παρελθόντα Μάιο, ἄλλωστε, ὁ κ. Ἱερώνυμος εἶχε δηλώσει, μὲ ἀφορμὴ τῶν τότε ψιθύρους καί δηλώσεις, ὅτι ὅσοι σκέφτονται τέτοια θέματα, **θά τὸ μετανιώσουν...**

Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ὁ Μακαριώτατος ἀνέφερε πῶς «τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι οἱ ἐχθροὶ μας δέν εἶναι πλέον πέρα καί μακριά. Εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν μας. Τὸ βλέπουμε. Τὸ ὁσφραϊνόμαστε».

«Φαίνεται ὅτι οἱ φίλοι μας, οἱ Εὐρωπαῖοι, ἐκμεταλλεῦόμενοι τὴ δεινὴ μας οἰκονομικὴ κατάσταση, στό πλαίσιο τῆς ρυθμίσεως τῶν οἰκονομικῶν μας σχέσεων, δέν θά παραλείψουν, ἀλλὰ ἀντιθέτως θά ἐπιδιώξουν μὲ κάθε τρόπο, τὴν ἀλλοίωση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ σχολικὴ μας ἐκπαίδευση».

Ἀλλὰ ἐκεῖ πού ὁ κ. Ἱερώνυμος ἦταν ξεκάθαρος καί ἀπόλυτος ἦταν, ὅταν διαβεβαίωσε ὅτι θά ὑπάρξει ἀνάχωμα στά ὅσα ἐπιβουλεύονται οἱ κατακτητές μας.

Προειδοποίησε, λοιπὸν, ὅτι «ἐάν ὑπάρχουν δεσμεύσεις καί σχεδιασμοὶ πού ἀποσκοποῦν-ὅπως ψιθυρίζεται ζωηρά-στὴν

«Ὅταν πεθάνω, θά ἀναλάβετε ἐσεῖς ὑπεύθυνα καί θά κάνετε ἐκκλησιαστικὴ κηδεῖα. Δέν θά ἀφήσετε ἄλλους ἀνθρώπους νά ἀναμιχθοῦν σέ αὐτὸ τὸ θέμα». (Μανώλης Γλέζος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΕΣΑ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ ΘΑ ΕΚΠΗΔΗΣΕΙ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ, Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Ὁ π. Αὐγουστῖνος

ντρῶα, θά τ' ἀπαξιώσουν στά μάτια τοῦ λαοῦ, γιά νά φέρουν τήν ἀναρχία.

Τί θά πεί ἀναρχία; Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι αὐτή τήν ὥρα δέν ὑπάρχει στρατός, δέν ὑπάρχει χωροφυλακή, δέν ὑπάρχει καμιά ἐξουσία. Φαντάζεστε τί μπορεῖ νά γίνει; Θά ἐπικρατήσουν ἀμέσως τά ἄτακτα στοιχεῖα. 30, 40, 50, τά πλέον ἀπίθανα ἄτομα, θά ἔρθουν ἐπάνω στήν ἐπιφάνεια καί θά δημιουργήσουν μιὰ χαώδη κατάσταση. Θά στήσουν στήν πλατεῖα καρμανιόλα καί θά κόβουν κεφάλια, ἐν ὀνόματι κάποιας ἀγνώστου δυνάμεως.

Θά πέσουν, λοιπόν, τά καθεστῶτα καί θά δημιουργηθεῖ μιὰ ἀναρχία παγκόσμια. Θά γίνει αὐτό πού ἐπιδιώκουν οἱ σκοτεινές δυνάμεις. Καί μέσα στό κλίμα αὐτό τῆς ἀναρχίας θά ἐκπηδήσει **ὁ ἀντίχριστος. Αὐτός θά εἶναι ὁ παγκόσμιος δικτάτωρ.**

Βλέπουμε σήμερα ἡ ἀναρχία νά ἐπεκτείνεται. Θά στραφοῦν οἱ γονεῖς κατά τῶν τέκνων, τά τέκνα κατά τῶν γονέων. Οἱ γυναῖκες κατά

«Ἔρχεται ἡ ἀναρχία. Αὐτό ἐπιδιώκουν οἱ σκοτεινές δυνάμεις. Θά κλονίσουν ὅλα τά καθεστῶτα, εἴτε δεξιά εἴτε ἀριστερά εἴτε κε-

ντρῶα, θά τ' ἀπαξιώσουν στά μάτια τοῦ λαοῦ, γιά νά φέρουν τήν ἀναρχία.

τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄνδρες κατά τῶν γυναικῶν. Οἱ ἐργάτες κατά τῶν πλουσίων, οἱ πλούσιοι κατά τῶν ἐργατῶν, οἱ μικροί κατά τῶν μεγάλων. Οἱ ἱερεῖς κατά ἱερέων, οἱ ἀρχιερεῖς κατά τῶν ἀρχιερέων...

Τό ἴδιο τό παιδί σου θά σέ σκοτώσει· καί θά ἔχει τό σπίτι σου ξενοδοχεῖο ὕπνου καί φαγητοῦ. Καί δέ θά τολμᾷ νά τοῦ μιλήσεις.

Μέσα ἀπό τήν ἀναρχία θά ξεπηδήσει ὁ Ἀντίχριστος.

Θά ἔρθει λοιπόν μιὰ ἀναρχία στόν κόσμο. Καί αὐτή ἡ ἀναρχία θά εἶναι τό κατάλληλο κλίμα, πού θά γεννηθεῖ ὁ Ἀντίχριστος. Αὐτός θά συγκεντρώσει ἐπάνω του πᾶσαν ἐξουσίαν καί θά διοικεῖ κατά τρόπον ἀπαίσιον καί ἐλεινόν.

Αὐτός θά καταργήσει ὅλες τίς ἐξουσίες καί θά μείνει μονοκράτωρ καί κοσμοκράτωρ στόν κόσμο. **Τί μυστήρια πράγματα θά γίνουν!**

Στά Ἠνωμένα Ἔθνη εἶναι τώρα 145 σημαῖες. Θά φύγουν ὅλες αὐτές καί θά ὑψωθεῖ ἡ σημαία τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί θά εἶναι φοβερὰ καί τρομερά τά πράγματα. Καί δέν θά συγκρίνεται σέ φρίκη ἡ δουλεία αὐτή οὔτε μέ τή δουλεία τοῦ Νέρωνος οὔτε μέ τοῦ Στάλιν ἢ τοῦ Χίτλερ. Ἀλλά **ἄξια ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν.**

Ὡς τιμωρία τῆς ἀνθρωπότητος θά ἐπέλθει αὐτή ἡ κατάσταση».

(Λόγοι πού εἶπε ὁ ἀγωνιστής ἱεράρχης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης πρὶν ἀπό 40 χρόνια σέ Κύκλω Ἀνδρῶν ἐρμηνεύοντας τήν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή τοῦ ἀπ. Παύλου).

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ»

ἀλλοίωση τῆς μορφῆς τῆς κοινωνίας μας καί μάλιστα στήν ὑποτίμηση τῆς Ἱστορίας καί τῶν παραδόσεών μας, στό ξεθεμελίωμα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας καί τήν ἐπιβολή τῆς διαστροφῆς, στήν περαιτέρω ὑποβάθμιση τῆς γλώσσας μας καί τήν περιφρόνηση τοῦ ἀπό αἰῶνες Πολιτισμοῦ μας, τῆς πατρι-

δος μας, τῶν ὁσίων καί ἱερῶν μας, ἄν ὅλα αὐτά εἶναι μέσα στά «προαπαιτούμενα»-πράγμα ἀκατανόητο-τότε ἡ Ἱεραρχία, ὁ κληρὸς, ὁ εὐσεβὴς καί ὁ πιστός ἑλληνικὸς λαός, θά γίνουμε ἀνάχωμα, τείχη, ὀχυρά».

(Ἀπό τόν Τύπο)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΑΣ; ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ!!

Ὁ Θεός ἐπλασε τόν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ» (Γεν. 1, 26). Τό «κατ' εἰκόνα» ἀναφέρεται στήν ψυχὴ πού ὑπάρχει μέσα στό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ θεία πνοή, τό θεῖο φύσημα. Στοιχεῖο δέ τῆς θείας παρουσίας στόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ **λογικὴ φύση τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποία ἐκπροσωπεῖ ὁ νοῦς, τό μυαλό.** Κι αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μέ τὴ λογικὴ του ψυχὴ ἔχει ἀπό τό Θεό τό δῶρο τῆς λογικῆς, τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, τό λεγόμενο αὐτεξούσιο, πού σημαίνει ὅτι εἶναι τελείως ἐλεύθερος νά ρυθμίζει τὴ ζωὴ του ὅπως αὐτός ἐπιλέγει, χωρίς νά ἀναγκάζεται ἀπό κανέναν ἀπολύτως.

Ἔτσι, ἂν θέλει, κάνει τό καλό. Τό ἴδιο πάλι, ἂν θέλει, κάνει τό κακό. Εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος νά κάνει τό ἕνα ἢ τό ἄλλο. Τὴν ἀρετὴ ἢ τὴν ἁμαρτία. Τό δίκαιο ἢ τό ἄδικο. Νά ἀγαπᾷ τόν πλησίον ἢ νά τόν ἐχθρεύεται. Νά δίνει ψωμὶ στόν φτωχό ἢ, κι αὐτό πού ἔχει, νά τοῦ τό παίρνει μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο. Νά διατηρεῖ τὴν ἀγνότητά του ἢ νά σπιλώνει, νά μολύνει τό λευκό χιτῶνα

τῆς ψυχῆς του. Νά ἐπιλέγει τόν ἀγιασμό του ἢ νά ἀφήνει νά παρασύρεται σέ κολάσιμες πράξεις καὶ στήν κόλαση.

Ἄν ἐπιδιώκει τό πρῶτο, θά ἐπιτύχει τὴν ἀγιότητα, ἀφοῦ Ἅγιος εἶναι καὶ ὁ Θεός. **Τό ζητᾷ αὐτό ὁ ἴδιος ὁ Θεός,** ὅπως ἔχει γραφεῖ στήν Ἀγ. Γραφή: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. 1, 16). Ἄν ἐπιτύχει τό πρῶτο, τότε κάνει πράξη τό «καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ». Γίνεται θεός **κατὰ χάριν.**

Εἶναι προσωπικότητα μέσα στή γῆ, πού τιμᾷ τὴν κοινωνία καὶ τιμᾶται ἀπὸ αὐτήν. Εἶναι ἄρχοντας μέσα στήν ὅλη δημιουργία τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως **μέ τὴν παγκοσμιοποίηση** πού ἐπιδιώκουν οἱ «μεγάλοι» τῆς γῆς ἢ μέ τὴ Νέα Τάξη πραγμάτων, ὅπως ἀλλιῶς λέγεται, **ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι ἀπλῶς ἕνα νούμερο μέ σημειωμένο τόν ἀριθμὸ στό μέτωπο.** Τίποτε ἄλλο. **Ὁ ἀριθμὸς αὐτός θά εἶναι ὅλα τὰ στοιχεῖα του καὶ ὅλο τό βιογραφικό του.** Οὔτε ψυχὴ. Οὔτε ἀρετὴ. Οὔτε ἀγιότητα. Οὔτε ὁ Θεός. Ἕνας πλανητάρχης πολιτικός θά ὑπάρχει. Ἕνας πλανητάρχης θρησκευτικός. Τό σύστημα δικτατορικό. Καὶ ὁ λαός ἕνα ἄθροισμα ἀριθμῶν. Λένε γιὰ 500 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ὅλο κι ὅλο στή γῆ.

Ἄλλὰ δέν θά ἀφήσει ὁ Θεός νά πετύχει τό πείραμα αὐτό. Μπορεῖ νά εἶναι αὐτοὶ δυνατοί. Ὁ Θεός ὅμως εἶναι παντοδύναμος. Κι αὐτός ὀρίζει τὰ πάντα. ΝΑΙ. Αὐτός καὶ μόνο.

ΑΓΙΟΣ ΗΛΙΑΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ: «Θά ῥθει ἕνας καιρὸς πού θά γίνουν οἱ ἄνδρες γυναῖκες καὶ οἱ γυναῖκες ἄνδρες. Τότε θά πέσει μεγάλην κατάρα στόν κόσμο.

Θά γίνει πόλεμος στήν Κωνσταντινούπολη καὶ ὁ Ρῶσος θά νικᾷ. Θά πάει ὡς τόν Εὐφράτη ποταμό. Ἕνας ἐξαδάκτυλος βασιλιάς θά εἶναι τότε».

ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΒΙΒΙΑ ΠΕΡΠΕΤΟΥΑ

«Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»

(Ἰωάν. 15, 20)

§19

Οἱ τρεῖς ξεψύχησαν στό πρώτο χτύπημα τοῦ ξίφους. Ἀλλά ἡ Περπέτουα ἔπεσε στά χέρια ἐνὸς ἀδέξιου ξιφομάχου, πού δέν εἶχε ἀκόμη συνηθίσει στό αἱματηρό του ἔργο. Ταραγμένος καί νευρικός, δέν κρατοῦσε γερὰ τό μαχαίρι καί δέν ἤξερε πού νά δώσει τό θανατηφόρο χτύπημα. Ἡ Περπέτουα αἰσθάνθηκε τό ξίφος νά διαπερνᾷ τίς σάρκες της.

-Φίλε, τοῦ εἶπε, φαίνεσαι πρωτόπειρος σ' αὐτή τή δουλειά. Μὴν τρομάζεις, κάνε καί δεύτερη ἀπόπειρα. Δέν ἔχεις οὔτε τό μισό ἀπό τό δικό μου θάρρος.

-Τέλειωνε! κραύγασε τό πλήθος. Θά περιμένουμε δῶ ὅλη τή νύχτα γιά νά τή σφάξεις;

Ὁ πρωτάρης δήμιος ἀποπειράθηκε γιά δεύτερη φορά. Τό μαχαίρι του ξέσχισε τίς σάρκες της, ἀλλά μπήχτηκε σέ κάποιο κόκαλο. Ἡ μάρτυς ἔβγαλε μιά φωνή ἀγωνίας. Κλονίστηκε κι ἔπεσε. Ἀλλά μέ μιά μεγάλη προσπάθεια ἀνασηκώθηκε λιγάκι καί τοῦ εἶπε: «**Χτύπα ἐδῶ!**» καί μέ πιό δυνατή φωνή: «**Ω, Κύριέ μου! Τί χαρά νά πεθαίνει κανεῖς γιά Σένα!**».

Τή φορά αὐτή τό ξίφος ἔκοψε τό λαιμό της. Τό ἅγιο σῶμα της κυλίσθηκε στό ἔδαφος, ἐνῶ ἡ ψυχὴ της ἀνέβαινε συνοδευομένη ἀπό ἀγγέλους στό βασιλεῖο τῆς παντοτινῆς μακαριότητος.

-Δόξα στοὺς ἀθάνατους θεοὺς! Δόξα στό θεῖο μας αὐτοκράτορα!, φώναξαν τά πλήθη.

-Δόξα στό Χριστό! Δόξα στοὺς ἁγίους μάρτυρες!, ψιθύριζε ὁ Τερτυλλιανός, ἐνῶ ἀπέστρεφε τό πρόσωπο ἀπό τό τρομερό καί

αἱματηρό θέαμα.

-Ἐπιτέλους ἐκδικήθηκα. Τό αἷμα της χύθηκε πιά..., μουγκρίζει ὁ ἄγριος Σιλβανός.

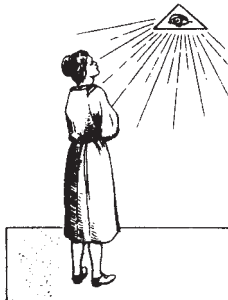
-Ἀλλοίμονο, εὐγενέστατη Περπέτουα! Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με, ψιθύριζε ὁ Γιουβάλης, ὅταν ἀφοῦ μπήκε στήν παλαιστρα, στάθηκε κοντά στό ὠραῖο της σῶμα καί μέ λύπη τό κοίταζε. Τήν ἴδια στιγμή ἡ μητέρα τῆς μάρτυρος ἔπαιρνε τόν πέπλο τῆς κόρης της καί τόν ἔκρυβε στόν κόρφο της.

Ἐλεγε ὅμως ὁ Οὐλπιανός κι ἔτσι δέν εἶδε μέ τά ἴδια του τά μάτια τό θάνατο τῶν ἐχθρῶν του. Ὀργισμένος τρομερά, γιά τὸ εἶχε ξεφύγει ὁ Τερτυλλιανός, καί φοβούμενος τῆ σκληρῆ ἐκδίκηση τοῦ Γουβάλη, πού εἶχε λυσσάζει γιά τὴν ἔπεσε θῦμα ἀπάτης, ὁ ἔλεινός γέρος ἀπελπίσθηκε κι αὐτοκτόνησε παίρνοντας δηλητήριο.

Τό ἀμφιθέατρο σέ λίγο ἦταν ἄδειο. Βαθιά σιωπὴ βασιλευε στό μέρος ὅπου πρὶν ἀπό λίγο ἀντηχοῦσαν οἱ κραυγές τοῦ ὄχλου. Ἡ ὑπόλοιπη μέρα πέρασε μέ θορυβώδη μεθύσια καί διασκεδαστικά συμπόσια. Οἱ πρωινές σκηνές γρήγορα λησμονήθηκαν.

Ἡ χάρις θριαμβεύει

Δυὸ χρόνια πέρασαν ὕστερα ἀπ' τὰ γεγονότα πού διηγηθήκαμε στό περασμένο κεφάλαιο, καί ξαναἦρθε ἡ ἐπέτειος τοῦ μαρτυρίου τῆς ἁγίας Περπέτουας καί τῆς ἁγίας Φηλικιτάτης. Αὐτά τὰ δυὸ χρόνια ἡ εὐσεβὴς μητέρα τῆς Περπέτουας κάθε μέρα σχεδόν κουβέντιαζε μέ τὴν ἀγαπημένη της δούλη Ρουφίνα, πού τὴν εἶχε ἀπελευθερώσει ἀπό πολύ καιρό. Τίς περισσότερες φορές συζητοῦσαν γιά τόν ἡρωικό θάνατο τῆς κόρης

της. Ἡ Ἰουλία εἶχε πολλές ἐλπίδες ὅτι θά τή συναντοῦσε στούς οὐρανοῦς, ἀφοῦ θά περνοῦσε ἀπό τήν ἴδια πάλη καί θά εἶχε τήν ἴδια νίκη.

Ἡ Ρουφίνα συμμαριζόταν κι αὐτή τίς ἐλπίδες της καί τούς πόθους της. **Ἐπιθυμοῦσε κι αὐτή νά δεῖ τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Αὐτόν ἀγαποῦσε καί σ' Αὐτόν εἶχε ἀφιερῶσει ὁλόκληρο τόν ἑαυτό της.** Ἡ Βίβια Περπέτουα, πού χρειαζόταν τίς συμβουλές της καί τήν ἐνίσχυσή της, ὁ φίλος τῶν παιδικῶν της χρόνων, ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας της, κι αὐτός δέν ὑπῆρχε πιά. Μονάχα ἕνας δεσμός ἀπέμενε στή γῆ αὐτή-ἡ ἀγάπη της πρὸς τήν τόσο καλή καί εὐγενική κυρία Ἰουλία, πού τήν ἀγαποῦσε σάν ἀδελφή της.

Μιά νέα δούλη, πού ἡ Ἰουλία εἶχε πάρει στήν ὑπηρεσία της μετά τό θάνατο τῆς Περπέτουας, ἐπειδὴ ἦταν Χριστιανή, σήκωσε μέ προσοχή τό βαρῦ παραπέτασμα πού ἦταν στήν πόρτα τοῦ δωματίου της καί πλησίασε δειλὰ τήν κυρία της.

-Εὐγενεστάτη κυρία, εἶπε, ἕνας φτωχός γέρος ζητᾷ νά σᾶς δεῖ. Φαίνεται πολὺ κουρασμένος καί λυπημένος. Ξέρω ὅτι ἡ σημερινή μέρα ἀποτελεῖ ἐπέτειο γιὰ σᾶς. Ἀλλά **ἐπειδὴ πάντοτε βοηθᾶτε τούς θλιμμένους, δέν μοῦ φάνηκε καλό νά διώξω τόν ἄνθρωπο αὐτό.** Ἐτρεμε ἀπό τό κεφάλι μέχρι τὰ πόδια καί τό πρόσωπό του τό ἔβρεχαν ἄφθονα δάκρυα. Τόν λυπήθηκα πολὺ καί τοῦ εἶπα νά περιμένει. Ἐτρεξα ὁμως ἀμέσως νά σᾶς ρωτήσω τί θέλετε νά γίνει γι' αὐτόν.

-Ἐκανες πολὺ καλά, Θέσβα, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία, πού δέν ἔδιωξες τό γέρο. Φαίνεται, ὅπως εἶπες, φτωχός καί βαριά λυπημένος. Αὐτό ἀρκεῖ γιὰ νά προσελκύσει τήν προσοχή μας. Ξέρεις ὅτι **θέλω νά εἶμαι καλή σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη καί στενοχώρια.** Πήγαινε γρήγορα καί φέρε τον ἐδῶ.

-Κυρία μου, θά τοῦ κάνετε μεγάλο καλό. Ὅταν σᾶς δεῖ, θά φύγει παρηγορημένος.

Ἐσκυψε, φίλησε τό χέρι τῆς κυρίας της κι ἔτρεξε γιὰ νά φέρει τό γέρο.

Ὑστερα ἀπό λίγες στιγμές μπῆκε ὁ γέροντας.

-Λυπήσου με! φώναξε, ἀφοῦ γονάτισε κι ἔσκυψε τό κεφάλι ὡς τό πάτωμα! Λυπήσου ἕναν ἄθλιο γέρο!

-Σήκω πάνω, καλέ ἄνθρωπε, εἶπε ἡ Ἰουλία. Σήκω καί πές μου τί ἔχεις ἀνάγκη.

-Ἐν ὀνόματι Ἐκείνου πού συγχώρησε τούς σταυρωτές Του, ἐν ὀνόματι τῶν εὐλογημένων μαρτύρων, πού μεσιτεύουν γιὰ μένα στόν οὐρανό, ζητῶ ἔλεος καί συγγνώμη!

-Ὅποιος κι ἂν εἶσαι κι ὅποια ἀδικία κι ἂν μοῦ ἔκανες, εἶμαι πρόθυμη νά σέ συγχωρέσω γιὰ τή δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Κι ἡ Ἰουλία τοῦ ἔδωσε τό χέρι της. Ὁ ξένος ὁμως δέν τό πῆρε.

-Ἀλλοίμονο! φώναξε. Ὅχι, τό χέρι μου δέν πρέπει νά ἀγγίξει τό χέρι τῆς εὐγενικῆς μητέρας τῆς Περπέτουας. Καλή κυρία, βλέπω ὅτι δέν ἀναγνωρίζεις τόν ἄθλιο ἁμαρτωλό, πού σέρνεται τώρα στά πόδια σου.

Ἐκλαιγε δυνατά καί χτυποῦσε τὰ πόδια του. Ἡ Ἰουλία δέν μπορούσε νά μὴν αἰσθανθεῖ συμπάθεια γιὰ τήν ἀπαρηγόρητη καί κουρελιασμένη αὐτή καρδιά. Καί μέ τόνο φιλικό τοῦ λέει:

-Ἀδελφέ-ἔτσι μπορῶ νά σέ πῶ, ἀφοῦ φαίνεται ἀπό τά λόγια σου ὅτι εἶσαι Χριστιανός-σοῦ εἶπα, ὅτι ἂν ὑπάρχει κάτι γιὰ τό ὁποῖο πρέπει νά σέ συγχωρέσω, θά τό κάνω εὐχαρίστως, ὅποια κι ἂν εἶναι ἡ ἀδικία πού μοῦ ἔκανες.

-Οἱ δήμιοι πού ἔχυσαν τό αἷμα τῆς ἁγίας σου κόρης στό ἀμφιθέατρο δέν εἶναι τόσο ἔνοχοι, ὅσο εἶμαι ἐγώ. Καί ἡ παρουσία μου θά ἔπρεπε νά σοῦ προξενεῖ ἀποστροφή. **Βλέπεις μπροστά σου τόν ἄκαρδο πατέρα, πού καταράστηκε τή μοναχοκόρη του, γιατί ἔγινε Χριστιανή. Τό μοχθηρό καί ἐκδικητικό γέρο, πού καταδίωξε μέ τό μῖσος του καί τήν ἀσπλαχνία του τήν ὑπαρξη πού σύ ἀγαποῦσες περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη στή γῆ!**

(Συνεχίζεται)

«BIBIA ΠΕΡΠΕΤΟΥΑ» Ἐκδοση «ΖΩΗΣ», 1990

ΥΠΟΘΗ ΠΡΟΓΟΝΙ

ΙΔ΄

Ίσοβιος διάκονος (β)

Καί ὅταν ἀνέλαβε τή διακυβέρνηση τῆς χώρας καί ἦρθε ἀντιμέτωπος μέ τήν τραγική πραγματικότητα, μέ τήν ἴδια συναίσθηση τῆς εὐθύνης ὁμολόγησε: «Δέν λυποῦμαι, δέν ἀπελπίζομαι, **προτιμῶ αὐτό τό σκῆπτρο τοῦ πόνου καί τῶν δακρῶν παρά ἄλλο.** Ὁ Θεός μου τό ἴδωσε, τό παίρνω· θέλει νά μέ δοκιμάσει. Εἶμαι ἀπό τή φυλή σας. Εἰς ἕνα μνημα μαζί μέ σᾶς θά θαφτῶ... **Ὅ,τι ἔχω, ζωή, παρουσία, φιλίες εἰς τήν Εὐρώπη, κεφάλαιο γνώσεων... τά ἀφιερώνω εἰς τήν κοινήν πατρίδα. Ἄς ὑψώσω τό μεγαλεῖον της, ὥστε ὅποιος θελήσει, δυσκόλως νά τήν ταπεινώσει· στερεωμένο εἰς ρίζες ἀρετῆς εἶναι ἀκαταμάχητο.**»

Στήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα ὑπάρχει τό ρῆμα «ὑπουργῶ», πού σημαίνει «ὑπηρετῶ». Ἕνας τέτοιος ὑπουργός, δηλαδή ὑπηρετής τῆς Ἑλλάδας, ἦταν σέ ὄλη του τή ζωή καί σέ ὅποια θέση κι ἂν βρέθηκε ὁ Καποδίστριας. Μέ τό χέρι ἀπλωμένο κυριολεκτικά, ὁ εὐγενής

αὐτός ἀξιωματοῦχος δέν ντρεπόταν νά κάνει τό ἔργο τοῦ «ζητιάνου», ὅπως καί ὁ ἴδιος τό ὁμολογεῖ, γιά τόν ἑλληνικό λαό.

Γράφει ὁ ἴδιος στό Δημήτριο Ἰγγλέση στήν Ὀδησσό: «Ὅσον τά κατ' ἐμέ, ἂν καί ἔχω λιγοστή παρουσία, ἔγραψα ἤδη στόν ἀδελφό μου νά προσφέρει χωρίς ἀναβολή στό ἔθνος ὅ,τι μοῦ βρίσκεται, ἀλλά ἀτυχῶς τό ποσό δέν ὑπερβαίνει τά 50.000 φράγκα...».

Σέ ἐπώνυμους Ἕλληνες ἐμπόρους στή Μόσχα καί στήν Ἁγία Πετρούπολη γράφει: «Σᾶς ὀρκίζω, ἀγαπητοί φίλοι, εἰς τό ὄνομα τῆς ἁγίας μας πίστεως. Βοηθήστε τήν πατρίδα, βοηθήστε τήν χωρίς ἀναβολή συντρέχοντας μέ ὄλες σας τίς δυνάμεις στό δάνειο καί στέλνοντάς το εὐθύς στήν Κέρκυρα. **Ἄν εἶστε χριστιανοί, ἂν εἶστε Ἕλληνες, ἂν ἀγαπάτε τό Γένος μας καί τόν ἑαυτό σας, βοηθήστε ταχέως... Μή χάνετε καιρό... Αὐτός πού πεινάει δέν μπορεῖ νά περιμένει.** Ἄν θέλετε οἱ βοήθειές σας νά βροῦν ζωντανούς τούς ἀνθρώπους καί νά τούς σώσουν, νά εἶναι φτασμένες ἐκεῖ σέ διάστημα σαράντα ἡμερῶν. Καί δέν ἀγνοεῖτε τί κακό ἔκαμε ἡ ἔλλειψη τροφίμων. Ἐξαιτίας της ἔπεσε τό Μεσολόγγι καί παραδόθηκε ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. Μήν ὑποφέρετε νά χαθεῖ ἡ Ἑλλάς τήν παραμονή τῆς σωτηρίου ἡμέρας...».

Μόνιμη μέριμνά του ἦταν τά ἑλληνόπουλα, πού περιπλανιοῦνταν στήν Εὐρώπη

ΠΙΛΟΤΟΣ F-16: (Σμυναγός Λουκάς Θεοχαρόπουλος)

ΜΠΡΑΒΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ ΜΟΥ!

«Καλημέρα στή Θεσσαλονίκη. Τό «ΟΧΙ» συμβολίζει τήν ἐνότητα καί τήν ἀποφασιστικότητα τῶν Ἑλλήνων. Ἐνωμένοι δυνατοί καί περήφανοι ἀκολουθώντας τά χνάρια τῶν προγόνων μας ἄς ἀτενίσουμε τό μέλλον μέ αἰσιοδοξία. Χρόνια πολλά, Ἑλλάδα!».

ΚΕΣ ΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

πάμφτωχα καί κινδύνευαν νά άφομοιω-
θοῦν άπό τίς ξένες χῶρες όπου ζοῦσαν.
«**Σῶστε τό "Έθνος!**», **φώναζε ὁ Καποδί-
στριας στους πλούσιους Έλληνες τῆς
διασποράς**, προσπαθώντας νά τούς εύαι-
σθητοποιήσει νά βοηθήσουν τά παιδιά
αὐτά. Μέ τά χρήματα πού συγκέντρωνε
ἴδρυε ἑλληνικά σχολεῖα καί ἔχτιζε ὀρθόδο-
ξες ἐκκλησίες. Ὁ ἴδιος μάλιστα σπούδασε μέ
δικά του χρήματα πολλά ὀρφανά παιδιά
τῶν ἀγωνιστῶν.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος στήν Εὐρώπη
ὑπέρ τῆς Ἑλλάδας καί ἡ ἀνοδος τοῦ φιλελ-
ληνικοῦ κινήματος ὀφείλεται κατά μεγάλο
μέρος στήν προσωπικότητα καί στίς ἐνέρ-
ργειες τοῦ Ἰ. Καποδίστρια. Ξεχωριστός ἀνά-
μεσα στους φιλέλληνες ὁ ἑλβετός τραπεζί-
της Ἑυνάρδος, ὁ ὁποῖος συνδέθηκε μέ στενή
φιλία μέ τόν Καποδίστρια. Αὐτός ὁ εύαίσθη-
τος καί χαρισματικός ἄνθρωπος ξόδεψε τό
μεγαλύτερο μέρος τῆς δραστηριότητάς του
ἀλλά καί πολύ μεγάλα χρηματικά ποσά γιά
τήν ὑπόθεση τῆς Ἑλλάδας. Σ' αὐτόν ἀπευθύ-
νεται πάντα ὁ Καποδίστριας ἔχοντας ἀπό-
λυτη ἐμπιστοσύνη στή γενναιοδωρή καρδιά
του καί στό εἰλικρινές ἐνδιαφέρον του γιά
τή σωτηρία τοῦ νεοσύστατου ἑλληνικοῦ
κράτους, πού κλυδωνίζεται ἐπικίνδυνα. Ὁ
Ἑυνάρδος θά ἐξακολουθήσει νά βοηθᾷ τήν
Ἑλλάδα ἀκόμη καί μετά τόν ἀδικο θάνατο
τοῦ Καποδίστρια δείχνοντας ἔτσι τή βαθιά
ἀφοσίωσή του στόν ἀλησμόνητο φίλο του.

Ἐκλεγμένος πλέον Κυβερνήτης τῆς Ἑλλά-
δας ὁ Καποδίστριας, προτοῦ ἀποβιβαστεῖ

στή
ρη-
μαγ-
μένη
χώρα
πού ἐπρό-
κειτο νά κυ-
βερνήσει, περιό-
δευσε τά κράτη τῆς

Ἰ. Καποδίστριας
Εὐρώπης, ἀπ' όπου
συγκέντρωσε 300.000 φράγκα καί πολύ με-
γάλες ποσότητες τροφίμων. Κι ὅταν ἦρθε,
ὀργάνωσε συσσίτια, γιά νά θρέψει
ὄσους πέθαιναν ἀπό τήν πείνα. Ἀπό δῶ
καί πέρα θά ἐργάζεται ἀκατάπαυστα ἀπό
τίς 5 τό πρωί ὡς τίς 10 τό βράδυ, γιά νά δη-
μιουργήσει κράτος ἐκ τοῦ μηδενός.

Αὐτός ἦταν ὁ Καποδίστριας. Ἐνας
ισόβιος διάκονος τῶν φτωχῶν, τῶν
ἀρρώστων, τῶν ὀρφανῶν, τῶν ἀδικου-
μένων. Ἐνας ισόβιος διάκονος τῶν ἀνα-
γκῶν τοῦ ἔθνους. Ὅχι μέ μεγαλόστομες
διακηρύξεις καί ψεύτικες ὑποσχέσεις,
ἀλλά μέ τήν καθημερινή ἀνάλωση τοῦ
ἑαυτοῦ τοῦ στό βωμό τοῦ χρέους. Δίχως
καμιά ἀπολαβή-οὔτε αὐτήν τοῦ νόμιμου
μισθοῦ του-θυσίασε ὅλα τά δικά του
προσφέροντας τελική θυσία καί τόν ἴδιο
τόν ἑαυτό του.

M.E.

Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας: (Προκόπης Παυλόπουλος)

**«Κύριε Συμναγέ, τά φτερά σας σκεπάζουν τή χώρα
καί τό λαό μας. Νά εἶστε υπερήφανος γιά τήν ἀποστο-
λή σας. Ὁ Θεός μαζί σας. Χρόνια πολλά, καί τοῦ χρό-
νου.»**
(28 Ὀκτωβρίου 2015)

Γιά νά μὴν ξεχνᾶμε!...

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ:

«Δέν μπορῶ!.. Προηγήθηκε τό Μεσολόγγι!!..»

Μέχρι τό Σάββατο τοῦ Λαζάρου 1826 ἡ τύχη τῆς ἐξέγερσης τοῦ Ἔθνους βρισκόταν σέ κρίση. Τό θριαμβευτικό πέρασμα τοῦ Ἱμπραήμ ἀπό τήν Πελοπόννησο ἀποθάρρυνε πολλές περιοχές. Ἡ μετατροπή τῆς ἐξέγερσης σέ Ἐπανάσταση ἀναγνωρισμένη ἦταν ἕνα ἀπλό ζητούμενο. Ἡ Ἱερή Συμμαχία ἀναδείχτηκε σέ ἀτσάλινο τεῖχος καί βρυχᾶται ἐναντίον κάθε ἐξέγερσης καταδυναστευμένων λαῶν. Ὁ κίνδυνος νά χαθεῖ ὁ ἀγῶνας ἐπικρέμεται ὀλοφάνερος. Καμιᾶ δύναμη δέν μποροῦσε νά ἀντιδράσει καί καμιᾶ σκέψη δέν στέκεται ἀνθρώπινα γιά τήν τύχη τοῦ Μεσολογγίου. Τότε ἀκριβῶς μιᾶ θυσιαστική ἤττα σάν βούληση καί σάν ἀπόφαση ἀνατρέπει ἀπρόσμενα τά πάντα. Ἡ ἐξέγερση μετατρέπεται σέ Ἐπανάσταση, ἡ ἡττοπάθεια γίνεται προσδοκία

θριάμβου καί οἱ λεγόμενες «Συμμαχίες» ἀναδιπλώνονται. Τό Μεσολόγγι πεσμένο, θριαμβεύει. Ἀναγκάζονται οἱ πῖο ἀδίστακτοι πολέμιοι νά ὁμολογήσουν τήν ἀλήθεια τῆς φλόγας ἀπό βροντές καί θυσία. Ὁ **Μέττερνιχ** τῆς ἀντίδρασης ἀναγκάζεται νά ἀναδιπλώσει τή θέση μιᾶς ἡπείρου, τῆς Εὐρώπης. Ὁμολογεῖ στό δυνάστη τῶν λαῶν, τό συνεταῖρο του Σουλτάνο Μαχμούτ Β΄: **«Δέν μπορῶ νά σέ βοηθήσω ἄλλο. Προηγήθηκε τό Μεσολόγγι»!!!** Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀδιαφορία γκρεμίστηκε μέ τή θυσία τοῦ Μεσολογγίου. Ἡ ἐλευθερία ἐγκαταστάθηκε στήν Ἑλλάδα χάρις στό Μεσολόγγι.

*Νικόλαος Σπ. Βούλγαρης
Καθηγητὴς Θεολογίας
Πρ. Δήμαρχος Ἰ.Π. Μεσολογγίου*

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»

Ἡ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά», τούς παρελθόντες μήνες Ὀκτώβριο, Νοέμβριο καί Δεκέμβριο τοῦ τρέχοντος ἔτους, σημείωσε νέες ἐκδηλώσεις ἀγάπης καί προσφορᾶς στοὺς «**ἀνθρώπους πού δέν ἀγαπήθηκαν**», ἴτοι στήν ἀπαξιωμένη Κοινωνία τῶν Καταστημάτων Κράτησης τῆς πατρίδος μας καί Ἐξωτερικοῦ, σέ ἄπορες οἰκογένειες κρατουμένων, καθῶς καί ἄλλες ἐκδηλώσεις, πού ἀναφέρονται στά 38 ἔτη τῆς Διακονίας μας αὐτῆς.

Ἀρχικά εἶναι ὄχι μόνον ἐντυπωσιακό, ἀλλά καί ἀξιο θαυμασμοῦ ὅτι καί σέ αὐτή τήν ἐποχή τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, πού ὀλοένα γίνεται καί πιο πιεστική, Ἕλληνες φιλόανθρωποι καί ἐλεήμονες ἀπό τή μεσαία τάξη καί Ἕλληνες πού ζοῦν κάτω ἀπό τά ὄρια τῆς φτώχειας, ἀλλά μέ ὑπέροχα αἰσθήματα πρός τοὺς πάσχοντες συνανθρώπους τους πού διαβιώνουν στόν πληκτικό χῶρο τῶν Φυλακῶν ἄσχετα μέ τό ὅποιο ἀδίκημα τοὺς βαραίνει, ἐξακολουθοῦν νά συμπαραστέκονται στή ΔΙΑΚΟΝΙΑ μας μέ ὅποιοδήποτε ποσό χρημάτων: 1 εὐρώ, 3, 5, 10, 20, 30, 50, 100, 150, 200, 300 κλπ! **Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ὁ Θεός εὐλογεῖ τή ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΑΣ.**

1. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Βίλνας καί πάσης Λιθουανίας **Κύριος κος Ἰννοκέντιος** πρόσφερε στή ΔΙΑΚΟΝΙΑ μας, γιά τίς βασικές ἀνάγκες ἀπόρων κρατουμένων, τριακόσια (300) εὐρώ.

2. Μητροπολίτης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὄρισε κάθε μήνα νά κατατίθεται ἀπό τή μισθοδοσία του ἕνα ποσό στό Λογαριασμό μας: **2200 5200 070510 348 στήν Τράπεζα Πειραιῶς** γιά τοὺς ἄπορους φυλακισμένους.

3. Σέ συνεργασία μέ ὅλα τά Καταστήματα Κράτησης καί ἀνταποκρινόμενοι σέ ἔγγραφα πού μᾶς ἔστειλαν, ὅσα Καταστήματα μᾶς ἔστειλαν, ἀποστείλαμε τά κάτωθι χρηματικά ποσά:

1. Σέ μεμονωμένους ἄπορους κρατούμενους Καταστημάτων Κράτησης

εὐρώ **3.350,00**

2. Σέ ἄπορους Ἕλληνες κρατούμενους φυλακῶν ξένων χωρῶν

εὐρώ **450,00**

3. Σέ ἄπορους Ἕλληνες φυγόποιους

εὐρώ **400,00**

4. Σέ ἀποφυλακισθέντες ἄπορους κρατούμενους

εὐρώ **4.465,00**

5. Σέ ἄπορες οἰκογένειες ἀπόρων κρατουμένων

εὐρώ **3.650,00**

6. Σέ συνεργάτες τῆς Διακονίας μας

εὐρώ **510,00**

7. Δαπάνη ἀποστολῆς Δεμάτων στίς Φυλακές Θεσ\νίκης, Κορυδαλλοῦ, Κασσαβέτειας

εὐρώ **12.537,00**

8. Βράβευση ἀριστούχων μαθητῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν

εὐρώ **2.000,00**

9. Στίς Φυλακές Μαλαοῦ Ἀφρικῆς

εὐρώ **500,00**

10. Λοιπά ἔξοδα

εὐρώ **3.512,00**

ΣΥΝΟΛΟ: Εὐρώ **41.174,00**

Ἐπιπλέον ἀποστείλαμε, κατόπιν ἐγγράφων, στά παρακάτω Καταστήματα Κράτησης Ἑλλάδος τά ἐξῆς χρηματικά ποσά γιά τά Φιλόπτωχα Ταμεῖα τους:

1. Κατ. Κράτησης Ἀγιάς

εὐρώ **1.000,00**

2. Κατ. Κράτ. Νέων Βόλου

εὐρώ **500,00**

Μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός τῶν συνδρομητῶν καί συνδρομητριῶν τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά» ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στό Άγροτικό Κατάστημα Κράτησης ΝΕΩΝ Κασσαβέτειας
(Δευτέρα, 28 Δεκεμβρίου 2015)

Στίς 28 Δεκεμβρίου, ημέρα Δευτέρα, ή ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ό Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθά», μαζί μέ συνεργάτες καί συνδρομητές της, θά έπισκεφθεῖ τό Κατάστημα Κράτησης Νέων Κασσαβέτειας, σάν μιά έκδήλωση χριστιανικής αγάπης πρός τούς κρατούμενους, νεαρά παιδιά, τῆς Φυλακῆς αὐτῆς τοῦ Βόλου.

Μετά τό πνευματικό μέρος τοῦ προγράμματος καί ἐνῶ ή Χορωδία μας θά ψάλλει χριστουγεννιάτικους ὕμνους καί Κάλαντα, ὁ κάθε νεαρός κρατούμενος θά παραλάβει ἕνα δέμα αγάπης μέ διάφορα εἶδη πρώτης ἀνάγκης γιά τήν καθημερινή του ζωή. Γιά νά περάσει μέ ἀξιοπρέπεια τίς ἅγιες ἡμέρες.

Άναχώρηση ἀπό τόν ἀνδριάντα τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, στήν Ἐγνατία: 7.30 π.μ.

Ώρα ἐκδήλωσης: Περίπου 11.00' π.μ.

Δήλωση συμμετοχῆς: Τηλ. 23920-22252 (7-9 μ.μ.). Κιν. 6947 428177. Φαξ: 23920-25478. e-mail: osiaxeni@hotmail.com

Όσοι ἐπιθυμεῖτε νά συμμετέχετε στήν προσφορά τῶν δεμάτων αγάπης πρός τούς κρατούμενους, μπορείτε νά στείλετε τόν ὀβολό σας στή Διακονία μας. Τό κόστος τοῦ δέματος εἶναι περίπου 50,00 εὐρώ.

3. Άγροτικό Κατ. Κράτησης Νέων Κασσαβέτειας	εὐρώ 500,00
4. Κατ. Κράτ. Κέρκυρας	εὐρώ 800,00
5. Κατ. Κράτ. Κορυδαλλοῦ	εὐρώ 1.000,00
6. Νοσοκομεῖο Κορυδαλλοῦ	εὐρώ 1.000,00
7. Κατ.Κράτ. Λαρίσης	εὐρώ 1.000,00
8. Κατ.Κράτ. Μαλανδρινού:	εὐρώ 1.000,00
9. Κατ.Κράτ. Νεάπολης:	εὐρώ 1.000,00
10. Κατ.Κράτ. Τρικάλων:	εὐρώ 1.000,00
11. Κατ.Κράτ. Χαλκίδος:	εὐρώ 1.000,00
ΣΥΝΟΛΟ:	Εὐρώ 9.800,00

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: Εὐρώ 50.974,00

Ἐξάλλου ὁ Κρατικός Ραδιοφωνικός Σταθμός Ε.Ρ.Α ζήτησε καί ἔλαβε τηλεφωνική συνέντευξη ἀπό τόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμ. Γερβάσιο Ἰωάν. Ραπτόπουλο, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τό ὄλο ἔργο τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ό Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθά» στά 38 χρόνια δράσης του.

Ἐπίσης ὁ παραπάνω Ἀρχιμανδρίτης ἔδωσε συνέντευξη γιά τή ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ό Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθά» στή Μηνιαία Ἐκκλησιαστική Ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΣΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», ή ὁποία καί δημοσιεύεται στό φύλλο τοῦ τρέχοντος μηνός Δεκεμβρίου.

Ο ΑΓΙΟΣ

§11

«Μά τόν Παράδεισο, ἀκριβῶς τόν Παράδεισο κέρδισα μέ τίς δουλιές μου, ἄγιε! Τί νομίζεις; Πῶς τά 'θελα γιά μένα τά λεφτά πού ἔκλεβα; Ὁ Ζερβός μισεῖ τό χρῆμα, τό περιφρονεῖ. Τά μοίραζα στούς φίλους μου· κι ἔκανα κι ἐλεημοσύνες. Ξέρεις πόση φτωχολογιά βοήθησα; Ὅλοι αὐτοί, ἄγιε, θά 'ρθουνε στή Δευτέρα Παρουσία, θά τά ποῦνε στό Θεό καί θά βάλουνε τό Γιάννη στόν Παράδεισο!», τελείωσε μέ μιᾶ παιδιάτικη ἱκανοποίηση στόν τόνο τῆς φωνῆς.

«Τί λές, βρέ ἀθεόφοβε;», ἀντέδρασε ὁ ἅγιος. «Ἐκαμες ἐλεημοσύνη μέ κλεμμένα καί παινεύεσαι; **Αὐτός πού δίνει στό φτωχό, δανεῖζει στό Θεό, πού θά πεῖ παίρνει ἀπ' τά δικά του, ἀπό τόν κόπο του, καί τά προσφέρει στό Θεό.** Ἐσύ βρέ, τί ἔδινες στό Θεό; Τά κλοπιμαῖα σου· τέτοια ἐλεημοσύνη θέλει τό Εὐαγγέλιο; Τί λέει ὁ ἀπ. Παῦλος; «Αὐτός πού κλέβει ἄς μήν τό κάνει πιά, ἀλλά νά δουλεύει μέ τά χέρια του» -γιατί;- «γιά νά μπορεῖ νά δίνει καί σ' αὐτόν πού δέν ἔχει». **Ἔτσι τό θέλει ὁ Θεός: μέ τόν ἰδρώτα σου νά βγάξεις τά λεφτά σου καί μετά νά ξεχωρίζεις καί γιά τόν φτωχό.** Δέν εἶδες ἐκεῖ πού ὁ Χριστός μας παῖνεψε τή χήρα πού ἔριξε δυό λεπτά, δίφραγκο δηλαδή γιά τό ταμεῖο τοῦ ναοῦ; «Αὐτή», εἶπε, «ἔβαλε περισσότερα ἀπό ὅλους τούς πλούσιους μαζί. Τό ὑστέρημά της ἔδωσε. Ὅ,τι εἶχε». Δέν εἶπε ἡ χήρα: «Ἄς πάω νά κλέψω, γιά νά δώσω περισσότερα»... Πῶς τ' ἄλλαξες ὅλα μέσα στό κεφάλι σου, Ζερβό;».

Ὁ ἄλλος τόν κοιτοῦσε σοβαρά. Φαινότανε πῶς σκέφτεται. Ὁ ἅγιος τό πρόσεξε κι ἄρχισε πάλι νά μιλά.

«Ἄκου, Ζερβό, νά σοῦ τά πῶ μέ δυό λόγια καθαρά, νά καταλάβεις: δίκαιο καί σωστό στόν κόσμο εἶναι αὐτό πού ὀρίζει ὁ Θεός στό Εὐαγγέλιο. Τίποτα ἄλλο· γιατί ὁ Θεός εἶναι ὁ

μόνος Δίκαιος. Κι ἄν ὁ κόσμος τηροῦσε τό **Εὐαγγέλιο, θά ἦτανε Παράδεισος**. Κι ὁ νόμος ὁ ἀνθρώπινος, ἄν τό καλοσκεφετεῖς, στό νόμο τοῦ Θεοῦ στηρίζεται. Ὅταν ὁ ἀνθρωπος ἀποφασίζει: «Δέν εἶναι δίκαιο αὐτό. Ἐγώ θά κάμω ἀλλιῶτικα!», τότε εἶναι σάν νά λέει στό Θεό: «Κοίτα νά δεῖς! Ἐσύ δέν τά 'καμες καλά. Δέν ξές. Ἐγώ θά τά ταιριαζῶ πιο σωστά». Αὐτό στίς ἱστορίες πού 'γραφαν οἱ ἀρχαῖοι, τίς σοφές, λέγεται «ὑβρις», δηλαδή βρίζει ὁ ἀνθρωπος, προσβάλλει τό Θεό. Περνᾶ τά ὄριά του καί βάζει τόν ἑαυτό του πάνω ἀπ' τό Θεό. Εἶναι ὑπερηφάνεια αὐτό, Ζερβό, κι ἄς μήν τό νιώθει ὁ ἀνθρωπος. Κι ἡ ὑπερηφάνεια ἔριξε τόν Ἐωσφόρο, πού 'ταν ἄγγελος, στήν κόλαση καί ἔγινε ὁ διάβολος».

Ὁ Ζερβός ἄνοιξε τρομαγμένα τά μεγάλα μάτια του. Κοιτοῦσε τόν Βασίλη φοβισμένα κι ἔκπληκτα.

«Τί λές, ἄγιε;», μουρμούρισε μέ δέος. «Ἐπερηφάνεια! Κι ὅμως σωστά τό λές, ἔτσι εἶναι! Ἔβαλα ἐγώ τήν ἀφεντιά μου πάνω ἀπό τό Θεό...».

«Τήν ἔβαλες, μόνο πού δέν τό ἔνιωθες», εἶπε ὁ ἅγιος μέ ἱκανοποίηση καί σάν εἶδε πῶς πηγαίνανε καλά, συνέχισε: «Καί δέ μοῦ λές, βρέ Γιάννη, δέ ντράπηκες ἐσύ, κοτζάμ ἄντρας, δυό μέτρα πάνω ἀπό τή γῆ, γερός καί δυνατός σάν ταῦρος, πού νά στίψεις τήν πέτρα καί νά βγάλει ζουμί, νά πᾶς νά κλέβεις ἀντί νά βρεῖς μιᾶ τίμια δουλειά καί νά προκόψεις, ὅπως ἄξιζες; Καί νά σέ καμαρώνει ὁ κύρης σου-μέ πόσα ὄνειρα θά σέ μεγάλωνε-καί νά σέ χαίρεται κι ἡ ἀδελφούλα σου, πού τόσο ἐσύ τήν ἀγαπᾶς; Γιατί τούς πλήγωσες, μωρέ Ζερβό; Ἐσύ εἶσαι φιλότιμο παιδί! Καί πῶς τό βάσταξες νά ἀδικήσεις ἔτσι τόν ἑαυτό σου; Τόσα χαρίσματα ἔχεις μωρέ! Τόσο μυαλό τί τό 'βαλε ὁ Θεός μέσ στό κεφάλι σου; Γιά νά σκάβεις λαγούμια κάτω ἀπό τή γῆ σάν τυφλοπόντικας; Ὅχι! Γιά νά

* Ἀπό τό βιβλίο τῆς Μαρίας Παστουρματζῆ, Φιλολόγου, «Ο ΑΓΙΟΣ».

σπουδάσεις τό 'βαλε, νά γίνεις ἐπιστήμονας σωστός καί ἄγιος. Ξέρεις τί θά 'σουν σήμερα ἐσύ, ἂν σπουδάζεις; Γιατρός! νά δίνεις τήν υγεία στόν κόσμο καί νά σέ εὐλογοῦνε μέχρι τρίτης γενεᾶς. Ἦ δικηγόρος, νά ὑπερασπίζεσαι τό δίκαιο, πού τόση ζέση ἔχεις μέ τό δίκαιο. Κι ἄς εἶχες τότε καί λεφτά καί θά τά μοίραζες καί στή φτωχολογιά».

Ἐκεῖνος εἶπε κατεβάσει τό κεφάλι του.

«Εἶδες, ἄγιε;», μουρμούρισε μέ λύπη. «Χάλασα τή ζωή μου! Σωστά λές! Νά σπουδάσω νά σπουδάσω ἤθελα κάποτε καί 'γώ! Ξέρεις τί καλός μαθητής ἦμουνα στό σχολεῖο, ἄγιε;», ρώτησε, καί τά λυπημένα μάτια του ζωήρεψαν. «Πρῶτος, πάντα πρῶτος! Ἐκεῖνα τά μαθηματικά... Δέ μ' ἔπιανε κανείς. Ξεφτέρει ὁ Ζερβός! Ὁ δάσκαλος δυσκολευόταν καί 'γώ τά λυνα. Καί σ' ὅλα τά μαθήματα «ἄριστα!». Ὅλα μέ 10 τά 'παιρνα!», ἔκαμε μέ καμάρι σάν τό σχολιαρόπαιδο πού 'δειχνε στούς γονεῖς του τό ἐνδεικτικό.

Τόν κοίταξε ὁ Βασίλης μέ συμπάθεια. «Παίδι εἶναι μωρέ», μουρμούρισε ἀπό μέσα του. «Ἐνα παιδάκι ἀγαθό, πού δέ μεγάλωσε. Κι ἄς ἔχει κλέψει, ὅπως λέει, δεκαπέντε τράπεζες».

«Καί δέ μοῦ λές, βρέ Γιάννη;», ρώτησε πιό μαλακά. «Ἐσύ ἦσουν φρόνιμο παιδί καί γνωστικό. Πῶς μπήκαν μέσα στό κεφάλι σου ἐτοῦτες οἱ παράξενες ιδέες γιά τό δίκιο καί τό ἄδικο κι ἔμπλεξες στίς κλειψιές;».

«Εἶχα ἄχτι μέ τούς πλούσιους!», ἔκαμε ἀγριεμένα ὁ Ζερβός.

«Γιατί βρέ; Σέ πείραξε κανένας πλούσιος;».

Ἐκεῖνος εἶπε ὁ Ζερβός σῶπασε γιά λίγο. Ἦ ὄψη του ταράχθηκε.

«Δώδεκα χρονῶ ἦμουνα», εἶπε ἀργά, «ὄ, τι εἶχα τελειώσει τό δημοτικό, ὅταν ἦ μάνα μας μᾶς ἄφησε, γιά νά πάει μ' ἕναν πλούσιο, βιομήχανο. Δέν ἄντεχε, ἔλεγε, ἄλλο τή μιζέρια κι ἐκεῖνος θά τή ζοῦσε σάν πριγκίπισσα. Κι ἄφησε ἐμένα καί τήν ἀδελφή μου, κοριτσάκι ὀκτώ χρονῶ. Ὁ κύριος μου δέν ἄντεξε. Ἐνιωσέ ἀχρηστος, μηδενικό, καί βρῆκε καταφύγιο στό ποτό. Μπεκρόπιπε στά καπηλειά κι ἐρχότανε στό σπῆτι ξημερώματα τρεκλίζοντας. Ἐβριζε καί τά ἔσπαγε. Κι ἂν ἔβρισκε ἐμᾶς μπροστά του-πού μᾶς ἔβρισκε, γιατί τόν περιμέναμε, τά δύστυχα-μᾶς καταχέριζε. Ἦ Λένα τρόμαζε μονάχα πού τόν ἔβλεπε ἔτσι μέ τά μάτια κόκκινα ἀπ' τό κρασί-τί νά σοῦ κάμει ὀκτώ χρονῶν παιδί-καί ἔβαζε τά κλάματα. Κι ἐκεῖνος θύμωνε. Ἀπλωνε τό χέρι του νά τή χτυπήσει καί ἐγώ ἔμπαινα μπροστά. «Καλύτερα», ἔλεγα, «νά δεῖρει ἐμένα, ὄχι τό παιδί», εἶπε κι ἔφερε ἀπότομα τά χέρια του στά μάτια του, σάν νά 'θελε νά διώξει τίς εἰκόνας πού ζωήρευαν στή μνήμη του.

«Τί λές, βρέ Γιάννη;», ἔκαμε στενοχωρημένος ὁ ἄγιος. «Ποτέ σου δέ μοῦ μίλησες γ' αὐτά». (Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ὁ Ἅγιος Δησθήσ τῶν Γολγοθᾶ» ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Ἐπισκεφθεῖτε τήν ἰστοσελίδα μας: <http://www.diakonia-filakon.gr>

* Γιά νά γνωρίσετε τό ἔργο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

* Γιά νά διαπιστώσετε τήν καρποφορία τῆς Διακονίας μας.

* Γιά νά προβληματισθεῖτε στόν εὐαίσθητο χῶρο τῶν κρατουμένων.

* Γιά νά νιώσετε τόν κρατούμενο ἀδελφό ὡς ἀδελφό τῶν Χριστῶν.

(Ματθ. 25, 40)

Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη, ἄς βιαστοῦμε νά κάνουμε τό καλό στόν κόσμο.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

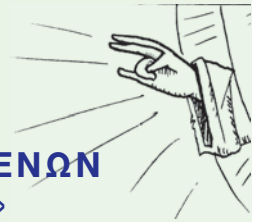
ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ»

ΤΗΛ. 23920-22252 καί 25866, ΦΑΞ 23920-25.391, 23920-25.478

Τ.Θ. 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

e-mail: Info@diakonia-filakon.gr

Ἵπέρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὄντων καί τῶν διακο-
νούντων αὐτοῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(Αἴτηση ἱερέως)

«Ἐν φυλακῇ ἤμην, καί ἦλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 36)

Ἡ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ» πληρώνει στό Δημόσιο Ταμεῖο μέρος μικροποινῶν πού ἐξαγοράζονται καί ἀποφυλακίζονται ἄμεσα ἄποροι κρατούμενοι. Ἀπό τό 1978 ἀποφυλακίσθηκαν **15.955** ἄποροι μικροποινίτες κρατούμενοι. Καί ἀποφυλακίζονται σχεδόν κάθε μέρα ἕνας-δυό κρατούμενοι ἢ καί περισσότεροι, μέ προσωπική μας ἐπιστολή στά χέρια τους τήν ἡμέρα τῆς ἀποφυλακίσεως, πού ἀποτελεῖ ἕνα χαιρετισμό ἀγάπης πρός αὐτούς καί μία πρόσκληση γιά τήν ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς μέσα στήν κοινωνία.

* * *

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).

* * *

Ἵρες περισυλλογῆς...

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοί ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5, 7).

Καί ἡ ὅποια συνδρομή γιά ἀποφυλάκιση ἀπόρων κρατουμένων εἶναι κι αὐτή ἐπίσκεψη στή φυλακή.

ΣΤΕΙΛΕΤΕ τόν ὀβολό σας, ὅπως ἡ χήρα τοῦ Εὐαγγελίου μέ τό δίλεπτο, στή διεύθυνση: **Ἀδελφότητα «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**, Τ.Θ. 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, μέ τή σημείωση γιά τή Διακονία Φυλακῶν ἢ **ΚΑΤΑΘΕΣΤΕ** τόν ὀβολό σας στούς παρακάτω Λογαριασμούς Τραπεζῶν:

1. Ἐθνική Τράπεζα Ἑλλάδος: 217/296145-82.

IBAN: GR5001102170000021729614582-SWIFT CODE (BIC): ETHNGRAA

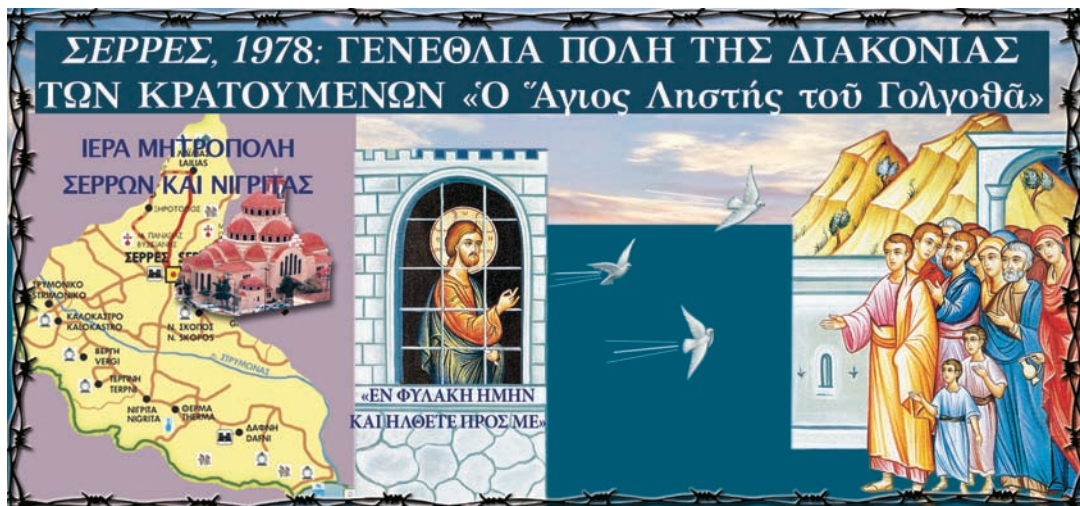
2. Τράπεζα Πειραιῶς: 2200-5200-070510-348

IBAN: GR16 0172 2000 0052 0007 0510 348 BIC:PIRBGRAA

BENEFICIARY: ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ - ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΩΝ

μέ τή σημείωση ὁ καταθέτης **νά μᾶς στέλλει τό ἀντίγραφο τῆς καταθέσεως, γιά νά τοῦ ἐκδίδουμε τή σχετική ἀπόδειξη.**

ΝΕΕΣ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ (Από 20-9-2015)

Νέες αποφυλακίσεις άπόρων κρατουμένων καταχωρούμε στή στήλη μας. Νέους «ελάχιστους αδελφούς» (Ματθ. 25, 40) του Χριστού μας. Η αγάπη όλων των συνδρομητών της **ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»**, της Άδελφότητας **«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**, άνοιξε καί πάλι τίς πόρτες των Φυλακών, γιά νά γυρίσουν στά σπίτια τους, έλεύθεροι πιά, συνάνθρωποί μας πού παρέμεναν εκεί γιά λίγα χρήματα, πού οί ίδιοι δέν είχαν νά πληρώσουν.

Α\Α	Α΄ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ	ΚΡΑΤΟΥΜ.	ΕΥΡΩ
1.	Άθήνα: Είρηνοδικείο	1	500,00
2.	Άθήνα: Εισαγγελία Έφετών	1	100,00
3.	Άθήνα: Πρωτοδικείο	1	300,00
4.	Αυλώνας: Είδ. Κατ. Κράτησης Νέων	2	50,00
5.	Θεσσαλονίκη: Είρηνοδικείο	1	100,00
6.	Θεσσαλονίκη: Έφετείο	2	400,00
7.	Θεσσαλονίκη: Πταισματοδικείο	1	45,00
8.	Καλαμάτα: Εισαγγελία	1	120,00
9.	Κασσάνδρα: Άγροτ. Κατ. Κράτησης	1	323,00
10.	Κορυδαλλός: Κατάστημα Κράτησης	10	743,00
11.	Κώς: Κατάστημα Κράτησης	2	560,00
12.	Λαμία: Έπληρ. Έπιμ. Κοινωνικής Άρωγής	9	2.745,00
13.	Μαλανδρίνο: Κατάστημα Κράτησης	1	1.000,00
14.	Πειραιάς: Είρηνοδικείο	1	150,00
ΣΥΝΟΛΟ:		34	7.136,00

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ: 15.955